

மலர்ந்த ஜீவியம்

ஸ்ரீ அரவிந்தர் ஸ்ரீ அன்னை யோக மலர்

ஜூன் 2003 ஜீவியம் 9 மலர் 2

இம்மாத மலரில்.....

பொருளடக்கம்	பக்கம்
யோக வாழ்க்கை விளக்கம் IV	2
இம்மாதச் செய்தி	10
லைப் டுவைன்	11
அன்பர் கடிதம்	23
எங்கள் குடும்பம்	25
அஜிண்டா	35
சத்திய ஜீவன்	39
லைப் டுவைன் - கருத்து	49
பிரார்த்தனை பலிக்க வேண்டும்	51
சாவித்ரி	59
யார் சாதகர்	61

★ ★ ★

கதை, கட்டுரைகளில் வரும் பெயர்கள் யாரையும் குறிப்பிடுவன அல்ல.
வருடச் சந்தா ரூ.60/-

யோக வாழ்க்கை விளக்கம் IV

கர்மயோகி

766) The Life Divine நூலில் மேலே போகப் போக கருத்தின் கம்பீரத்தை பகவான் உயர்த்துகிறார். ஆரம்பத்தில் பகுத்தறிவுக்கு விளக்கம் அளிக்கிறார். அடுத்தாற்போல அறிவு ஞானமாவதைக் காட்டுகிறார். பின் பகுதியில் பரம்பொருளை விளக்குகிறார். அறிவு பரம்பொருளை எட்டமுடியாது. போகப் போக நூல், கருத்தின் நிலையை உயர்த்துவதால், வாசகரும் தம் அறிவு நிலையை உயர்த்த வேண்டும். இல்லை எனில் நூல் விளங்காது.

கருவியை உயர்த்தும் கருத்து.

The Life Divine கடினமான தத்துவ நூல். படிப்பவர் நிலையை உயர்த்தும் வகையில் நூல் அமைந்துள்ளது. முதல் அத்தியாயத்தைப் படிப்பது சுலபம். அதிலும் முக்கியக் கருத்துண்டு. மற்ற அத்தியாயங்களைவிட எளிது. இதன் கருத்தை மனதில் ஏற்றுக்கொண்டால் பின்வரும் அத்தியாயங்களில் வரும் கடினமான கருத்துகள் விளங்க உதவும். நூல் கடினமானது என்றாலும், படிப்பவர் திறமையைப் படிப்படியாக உயர்த்துமாறு அத்தியாயங்களும், அங்குள்ள கருத்துகளும் அமைக்கப்பட்டுள்ளன. படிக்கும் கருவியான மனிதனின் திறமையை உயர்த்துமாறு எழுதப்பட்ட நூல் **The Life Divine**.

★ ★ ★

767) கடைசி அத்தியாயங்களைப் புரிந்துகொள்ளும் திறனையும் நூலின் பல பகுதிகளில் பகவான் கொஞ்சம் கொஞ்சமாக அளிக்கின்றார்.

முதலிலேயே வரும் முடிவு.

The Life Divine எழுதிய முறையில் பல சிறப்புகளுண்டு. அவற்றுள் ஒன்று முடிவில் உள்ள கருத்துகளை முதலிலேயே அறிமுகப்படுத்துவது. உதாரணமாக ஓர் அத்தியாயம் முழுவதும் விவரித்த கருத்தை அடுத்த அத்தியாயத்தில் முதலில் ஒரு பாராவாக எழுதுகிறார். பின்வரும் அத்தியாயங்களில் அதையே ஒரு வாக்கியத்திலும் குறிப்பிடுகிறார். சற்று பின்னே சென்றால் அதை ஒரு சொல்லாலும், சொற்றொடராலும் எழுதுவது ஸ்ரீ அரவிந்தரின் பாணி. அதனினும் சிறப்பு அக்கருத்தை முன்வரும் அத்தியாயங்களில் கருத்தின் வித்தாக அறிமுகப்படுத்துவதாகும்.

★ ★ ★

768) பகுத்தறிவிலிருந்து பரம்பொருளுக்கும், அதிலிருந்து ஆன்மீக மனம் பரம்பொருளை அறியும் நிலைக்கும் நம்மை பகவான் அழைத்துச் செல்கிறார்.

பகுத்தறிவு கண்ட பரம்பொருள்.

பகுத்தறிவு பரம்பொருளை அறிய முடியாது என்பது உலகத்தின் கருத்து. முடியும் என்பதை **The Life Divine** நிரூபிக்கிறது. **The Life Divine** தரும் விளக்கங்கள் பகுத்தறிவுக்குரியன. அவற்றின்மூலம் பகவான் பிரம்ம ஞானத்தை விளக்குகிறார். மனம் சிந்திப்பது. சிந்தனையிலிருந்து மனம் எப்படி ஆத்மாவைத் தொடுகிறது என்று 762 இல் பார்த்தோம். அங்கிருந்து பகவான் அறிவுப்பாதை வழியாக பிரம்மத்திற்கு நம்மை அழைத்துச் செல்கிறார்.

★ ★ ★

769) இதைச் சாதிக்க அவர் கையாளும் முறைகள் மூன்று:

1) வாசகருக்குத் தேவையான புது அறிவுத் திறனை அளிக்கிறார்.

2) மொழிக்கு புதுத் திறனை அளிக்கும் வகையில், முரணான சொற்றொடர்கள்.

பரந்த கருத்தைத் தழுவும் சொற்கள் ஆகியவற்றை ஏற்படுத்துகிறார்.

மனம், ஜீவியத்தை மாற்றிப் புரிந்துகொள்ள வேண்டும் என்கிறார்.

3) யோக மரபுக்குப் புதிய (சமஸ்கிருதத்திலும் சொல்ல முடியாத) உயர்ந்த ஆன்மீக உண்மைகளை அறிமுகப்படுத்துகிறார்.

புதிய அறிவு, புதிய மொழி, புதிய யோகம்.

வாசகருக்கு இல்லாத அறிவைத் தந்து, தம் எழுத்தைப் படிக்க வைப்பது ஸ்ரீ அரவிந்தர் வழி. அவருடைய கருத்துகள் உலகத்திற்குப் புதியதானதால், பழைய மொழியால் அவற்றை விளக்க முடியாது. தெய்வம் என்று கூறினால் விக்ரஹம் நினைவுக்கு வருகிறது. அல்லது உருவம் தோன்றுகிறது. ஞானிகளும் தெய்வம் என்ற சொல்லைக் கேட்டு பிரம்மத்தை நினைக்கின்றனர். அவர்கள் பிரம்மம் என்று அறிவது சத் புருஷனின் மூன்று அம்சங்களில் ஒன்று. அதனால் God என்ற சொல்லை முடிந்தவரை ஸ்ரீ அரவிந்தர் தவிர்த்து That என்ற சொல்லைப் பயன்படுத்துகிறார். இன்று இல்லாத கருத்தைத் தெரிவிக்க முரணான சொற்றொடர்களை உருவாக்குகிறார். Miserly-spendthrift சிக்கனமான ஊதாரி, comprehensive preciseness பரந்து விரியும் குறிப்பான இலக்கு என்பன போன்ற சொற்றொடர்கள் நூலில் ஏராளமாக வருகின்றன. யோக மரபிலில்லாத புதிய ஆன்மீக உண்மைகளைக் கூறுகிறார். Eg. ஆன்மா வளர்கிறது; மோட்சம் முடிவானதன்று, ஆரம்பம்; பிரம்மம் என நாம் அறிவது பிரம்மத்தின் பகுதி; காலத்தையும், காலத்தைக் கடந்த நிலையையும் இணைப்பது வாழ்வுக்குரிய ஆன்மீகம்; கர்மம் தூய வாழ்வில் கரையும்.

☆☆☆

770) ஆன்மீகத்தை, அறிவுக்கு பகவான் விளக்கும் வகையில் எழுதினார்.

மொழியின், உரைநடையின் தரத்தையே இதற்காக உயர்த்தினார்.

எழுத்தின் பாணியின் தரத்தை உயர்த்தினார்.

ஆன்மீகத்திற்குரிய அறிவுப் பாணி.

☆☆☆

771) கணிதத்தில் (infinity) அனந்தத்தை அறிவது (intellect) அறிவில்லை. பரம்பொருள் சிந்தனைக்குரிய மனத்தைத் (thinking mind) தொடுவதால் ஏற்படுவது அது. அறிவின் பிரகாசம் *The Life Divine*-ஐப் புரிந்துகொள்ளாது. சிந்திக்கும் மனம் அளவுகடந்து (infinite expansion) விசாலமடைந்தால் *The Life Divine* புரியும்.

உலக நாகரீகம் முழுவதும் மேல் மனத்துடன் நிற்கும்.

புதிய கருத்துகள், கண்டுபிடிப்புகள் அத்துடன் நிற்பதும் உண்டு. எல்லா மனிதர்கட்கும் பயன்படும் அளவில் வருவதும் உண்டு. பூமி சூரியனைச் சுற்றிவருவது, ஆகர்ஷண சக்தி, சூரிய மண்டலம் போன்றவை வெறும் விஞ்ஞானக் கண்டுபிடிப்புடன் நிற்கவில்லை. இன்று நாம் பயன்படுத்தும் T.V., ரேடியோ, டெலிபோன் ஆகியவற்றை நாம் பயன்படுத்த இக்கருத்துகள் பயன்படுகின்றன. Infinity அனந்தம் என்பதை உலகம் வெகுநாள் முன்னதாக அறியும். அதன் applications தொடர்ந்த பயன் நமக்கு எத்தனையோ products பொருள்கள் மூலமாக வருகின்றன. எந்தப் பொருள்மூலம் எந்தத் தத்துவம் பயன்படுகிறது என்பதையும் நாம் முழுவதும் அறியோம்.

பல ஆயிரம் ஆண்டுகட்கு முன் infinity அனந்தம் தத்துவத்தில் கண்டுபிடிக்கப்பட்டது. இக்கருத்து கணிதத்தில்

ஏராளமாகப் பயன்படுகிறது. இது மேல் மனத்திற்குரிய வாழ்வு. மனிதன் வாழ்விலும், ஜடத்திலும் infinityயை அறிதல் அவசியம். காமதேனு, கற்பக விருட்சம், அக்ஷயப்பாத்திரம் என்பவை ஜடத்திலும் அனந்தமுண்டு என்று அறிவிக்கின்றன. இதை practical concept of infinity எனலாம். எந்த ஒரு பேனா கம்பனியும் உலகத்தின் பேனா தேவையைப் பூர்த்தி செய்ய முடியும். இது infinite production முடிவில்லாத உற்பத்தி. இதுபோன்று வாழ்வின் பல அம்சங்களில் அனந்தத்தைக் காண்கிறோம். ஜட வாழ்விலும், சமூக வாழ்விலும் முடிவற்ற பெருக்கத்தைக் கண்டால் உலகம் வளம் பெறும், அப்பொழுது,

※ நம் தேவைகட்குப் பற்றாக்குறை என்பதிருக்காது

※ அளவோடு கிடைக்கும் பணம், அளவற்று நாட்டில் புழங்கும்.

இதுவரை வந்த மாற்றங்கள் டெக்னாலஜியால் வந்தவை. மனம் விசாலமடைந்து புதிய நோக்கம் எழுந்து, மனிதனுடைய ஆத்மா வாழ்வில் செயல்பட்டால் மேற்சொன்ன மாற்றங்கள் வரும். அது நம் வாழ்வை ஆழ்ந்து தொடும். மேல் மனத்தோடு நிற்காது. மேலை நாடுகளில் உபரிப் பணம் அதிகமாகி என்ன செய்வது என்று தெரியாத நிலையிலிருக்கிறார்கள். கம்ப்யூட்டர் மூலம் 1 நாளைக்கு உலகில் உலவும் பணம் \$ 1 டிரில்லியன், 40 லட்சம் கோடி ரூபாய் எனக் கூறுகிறார்கள். இந்திய பட்ஜெட் 1½ லட்சம் கோடி ரூபாய் என்றால் பணப் பெருக்கத்தை நாம் யூகிக்க முடியும். நாடு பயன்படுத்தும் பணத்தைப் பல மடங்காகப் பெருக்க முடியும் என்ற கருத்தை உலகத்தில் முக்கியப் பொருளாதார நிபுணர்கள் ஆழ்ந்து யோசனை செய்கிறார்கள்.

☆☆☆

772) சோம்பேறி, சுறுசுறுப்பானவன், பூரணயோகி ஆகியவர்கள் பல நிலைகளில் உடல் திருவுருமாற்றத்தைப் பெறும் தெய்வங்கள். சிருஷ்டியின் முடிவான நிலைக்குரியது ஒன்று.

பரிணாம வளர்ச்சிக்குரிய உணர்வு அடுத்தது. பரிணாமத்தில் வளரும் தெய்வம், யோகி.

திருவுருமாறும் மனிதன் அந்த நிலைக்குரிய தெய்வமாகிறான்.

நாம் மாற்றத்தை அறிவோம். திருவுருமாற்றம் என்பது புதிய கருத்து. நோயிருந்தால் அது போக மருந்து சாப்பிடுகிறோம். வறுமையிருந்தால் அது அழியப் பாடுபடுகிறோம். இதுவே நாமறிந்தது. திருவுருமாற்றத்தால் நோய் அழிந்து ஆரோக்கியம் அதிகமாகும், வறுமை மறைந்து வளம் பெருகும். திருவுருமாற்றத்தில் இது தவிர்க்க முடியாதது. ஒரு முனையிலிருந்து எதிர் முனைக்கும் போகும் முறை திருவுருமாற்றம். சோம்பேறி திருவுருமாறினால் அதிகச் சுறுசுறுப்பாகிவிடுவான்; சாதாரண மனிதன் திருவுருமாறினால் அவனுடைய நிலையில் உள்ள தெய்வமாக மாறுவான்; உழைப்பாளி திருவுருமாறினால் ஊர்த்தேவதையாவான்; உணர்ச்சிமிக்கவன் திருவுருமாறினால் ஆவேசமான தெய்வமாக - காளி போன்ற தெய்வம் - மாறுவான்; மனத்தால் வாழ்பவன் திருவுருமாறினால் மனத்திற்குரிய தெய்வமாகிய சரஸ்வதி, லட்சுமி, இந்திரன்போல் மாறுவான்; திருவுருமாறினால் மனித நிலையை மனிதன் கடந்துவிடுவான்.

☆☆☆

773) வேதனையால் துரோகத்தின் மூலம் விஸ்வாசம் எழுகிறது (பத்ரகிரியின் மனைவி). இந்திரனை விரும்பிய அகல்யா கற்புக்கரசியாக, கல்லாக மாறினாள். ஆயிரமாண்டு அனுபவித்தபின் 5 கணவரைப் பெற்று திரௌபதி பத்தினியானாள். தாரை சந்திரனுக்குக் குழந்தை பெற்றாள்.

வேதனையால் துரோகத்தின் மூலம் விஸ்வாசம் எழுகிறது.

ஒரு பாதையின் இரு முனைகள் எதிரானவை. ஒரு முனை ஒளியானால் அடுத்தது இருள். நாம் விஸ்வாசத்தைப் போற்றுகிறோம். துரோகத்தை வெறுக்கிறோம். விஸ்வாசத்தில் முடியும் பாதை துரோகத்தில் எழுகிறது என நம்மால் நம்பமுடிவதில்லை. விதையிலிருந்து ஆரம்பித்து, முளை, செடி என வளர்ந்து மரமாக முடிகிறது என்பதுபோல் வாழ்வின் தன்மைகள் எதிரானவற்றிலிருந்து ஆரம்பிக்கின்றன என்பது தத்துவம்.

துரோகம், எதிர்ப்பு, தீவிர விஸ்வாசம்,

என்பதும் சூட்சும உண்மை. ரிஷிகளால் சபிக்கப்பட்ட துவாரபாலகர்கள் பூமியில் பிறவி எடுக்கவேண்டும் என்றானபின் மகாவிஷ்ணுவிடம் முறையிட்டனர். சாபத்தை அழிக்க முடியாது, கடுமையைக் குறைக்கலாம் என்றார். பூமியில் வாழும் நாட்களைக் குறைக்க வேண்டுமானால் என்னை எதிர்ப்பது உதவும் என்று கூறினார். துவாரபாலகர்கள் ராட்சஸர்களாகவும், நாராயணனுக்கு எதிரிகளாகவும் பிறந்து, மீண்டும் விஷ்ணுவை அடைந்தனர்.

மீரியம் எழுந்தால் அதை வெளிப்படுத்தும் திறன் இல்லாவிட்டால்,
மீரியம் துரோகமாக வெளிப்படும்.

பத்ரகிரி என்ற அரசன் பிச்சைக்காரியின் அழகை மெச்சி அவளை இராணியாக்கினான். அவள் அரசனுக்கு துரோகம் செய்து குதிரைக்காரனுடனிருப்பதைக் கண்ட அரசன் அவளை ரோட்டில் நிறுத்தி கல்லால் அடித்து சாகடித்தான். அவள் நாயாய் பிறந்து அவனைத் தொடர்ந்தாள். சட்டியால் நாயின் மண்டையிலடித்துக் கொன்றான். காசி ராஜன் மகளாய்ப் பிறந்து பத்ரகிரியிடம் வந்து மோட்சம் பெற்றாள். பிச்சைக்காரி அரசன் மீதுள்ள பிரியத்தை முதலில் துரோகமாகவும், பிறகு நாயின் நன்றியாகவும், முடிவாக சிஷ்யையின் பணிவாகவும் காட்டினாள்.

☆☆☆

774) நோயாலும் வேதனையாலும் உடல் திருவுருமாற்றம் அடைகிறது.

☆☆☆

775) தாங்க முடியாத, தணியாத பூரிப்பு (intolerable ecstasy) மனிதனுக்கு வேதனையாக எழுகிறது.

ஆனந்தம் உயர்ந்தது. மனித ஜீவியத்தால் அதைத் தாங்க முடியாது. ஆனந்தம் மனிதனுக்கு வந்தால், அவன் அதை வலியாக உணர்கிறான். முடிவான ஆனந்தம் வந்தால் தாங்கமுடியாத வேதனையாகிறது. சர்க்கார் அதிகாரி ஒருவருக்கு நல்ல வாய்ப்பெழுந்தது. அவருடைய ஆலோசனைக்குப் பரிசாக ரூ.10 லட்சம் கொடுத்தார் ஒரு செல்வர். மாதம் 12,000 ரூபாய் சம்பாதிப்பவர் ரூ.10 லட்சம் பெற்றார். அந்தச் செக்கை பாங்கில் போடாமல் சில நாள் வைத்திருந்தார். ஒரு நாள் பாங்கில் போட முடிவு செய்தார். அன்று காலை எழுந்தவுடன் பயம் மேக மண்டலமாக அவரைச் சூழ்ந்தது. காரணம் தெரியவில்லை. பிரார்த்தனை செய்தார். பயம் விலகியது. பெருந்தொகை கைக்கு வந்தால் நாம் சந்தோஷம் வரும் என நினைப்போம். அனுபவம் பயமாக வருகிறது.

தொடரும்...

☆☆☆

ஜீவிய மணி

கவலைப்படுவது எளிது.

களித்து மகிழ்வது எளிதன்று.

இம்மாதச் செய்தி

காதலுக்கு உயிர் கொடுக்கும் திருமணம்
தெய்வீக நறுமணம். பொதுவாகத்
திருமணம் காதலுக்கு கல்லறையாக
அமையும். திருமணம் அழிக்கும் காதலை
திருவுருமாற்றும் திறனையுடையது
அன்னைக்குரிய மனமாற்றம்.

Love ends in marriage. But marriage
can resuscitate love if the hearts can
accept Mother in love. Love is too
pure to live in human hearts.

"ஸ்ரீ அரவிந்தம்"

லைப் டிவைன்

கர்மயோகி

XI. Delight of Existence : The problem

We can accept this pure Existence, this Brahman, this Sat as the absolute beginning. We can say too that this is not only a beginning but also end and continent of things. In Brahman there is an inherent self-consciousness. It is inseparable from its being. It throws itself out as a force of movement of consciousness. This is creative of forces, forms and worlds. Assuming we have accepted all the above ideas, yet one question remains. It needs an answer. The question is why should Brahman throw out forces? And why should this force of consciousness create a world of forms? There is one well known answer. They say it is compelled by its own nature of Force to create. It is obliged by its own potentiality of movement and formation to move into forms. This, we have already negated. It is true it has this potentiality. But it is not compelled by it or limited to it. **It is free.** It is free to move or remain still. It is free to throw itself into forms or retain its potentiality of form in itself. If so, it indulges its power of movement and formation. The only reason for this indulgence is, it does so for delight.

The Vedantis saw this eternal Existence. It is primary and ultimate. It is not merely bare existence. It is not even a conscious existence whose consciousness is crude force or power. It is a conscious existence which is being, which is also bliss. As this is absolute existence, there can be no nothingness. Nor can there be night of inconscience. No deficiency, no failure of Force, no

suffering, no negation of delight can be there. If any of these things are there it would not be absolute. Absoluteness of conscious existence is illimitable bliss of conscious existence. The two are only different names for the same thing. **All illimitableness, all infinity, all absoluteness is pure delight.** Even our relative humanity has this experience. All dissatisfactions mean a limit, an obstacle. Satisfaction comes from the realisation of something withheld. Surpassing of a limit is joy. Overcoming the obstacle brings delight. This is because our original being is the absolute. It is in full possession of its infinity. It has too illimitable self-consciousness and self-power. It has a self-possession whose other name is self-delight. In proportion to the relative touches upon that self-possession, it touches delight. That is the satisfaction of the relative.

The self-delight of Brahman is not limited by the still, motionless possession of its absolute self-being. Its force of consciousness is capable of throwing itself into forms infinitely. Those forms are produced with endless variation. Its self-delight is capable of movement. That self-delight varies. The delight revels in infinite flux. The flux itself is mutable. All these represent numberless teeming universes. The Play looses forth this infinite movement and variation. It is the variation of this self-delight. The object is to enjoy this delight. The play of Force is creative and extensive.

Sachchidananda is Existence-Consciousness-Bliss. They are not three different aspects, but one having three aspects, triune. Its consciousness has a creative nature. It is a self-expressive Force. It is capable of infinite variation in phenomenon. Its forms are forms of self-conscious being. The forms vary endlessly.

Sachchidananda enjoys the delight of that variation. So, there is nothing in our world which is not Sachchidananda. Either they are terms of that existence or terms of that consciousness. Or they are the terms of that delight of being. All the changeable forms we see are forms of that one which is not changing. The one infinite force expresses itself in various finite results. Similarly, we know Sachchidananda is invariable and all-embracing. It is delight of self-existence. All we know on earth are variable self- expressions of that One. The conscious force dwells in everything. The conscious force exists in each thing. A thing we know is what it is by virtue of that conscious force. So also, everything that is there is the delight of existence. It exists and is what it is by virtue of that delight.

This is the ancient Vedantic theory of cosmic origin. The human mind immediately meets with two questions. They are two powerful contradictions. One is an emotional and sensational consciousness of pain. The other is the ethical problem of evil. We say the world is an expression of Sachchidananda. If so, existence is consciousness. We readily admit it. Equally so, existence is self-delight and infinitely. Well, we see pain, grief and suffering. They are universal. How can we explain them? We see this world as a world of suffering. Our theory says it is a world of delight of existence. Therefore it is an error, an exaggeration. It is an error of perspective. We can regard the world without passion. We can try to have an accurate appreciation. That may be our only view. It can be an unemotional understanding. Then, we find, in life pleasure is greater than pain. We can sum up the pleasure of experience. And also sum up pain of experience. We will find the sum of pleasure is greater than the sum of painful experience. In individual cases pain may appear to exceed pleasure. The normal state of our nature is

active as well as passive. It is on the surface or underlying. Still they are all pleasurable existences. Pain is not so normal but an exception. It occurs when our normal state is suspended. It overlies the normal state. Pain affects us more intensely than pleasure because pain is occasional. The sum of pleasure for us is the greater experience. The sum of pain is a lesser experience of ours. Man is more affected by the rare experience than by his normal state. The normal experience of pleasure is rarely noticed. We do not treasure it. Pleasure can intensify in an acute form as a wave of happiness. When raised like that, maybe we notice it. Then it becomes a crest of joy or ecstasy. We call it delight. Therefore we seek it. The normal satisfaction of existence is felt as neutral. It is there always, regardless of the event. It needs no particular object. The neutral life gives neither pleasure nor pain. That neutral life is there always as a practical fact. The overpowering instinct of self-preservation is given by that. It is universal. But we never seek it. We have a profit and loss account. Joys are the profit. Pain is the loss. It is a balance sheet of emotions and sensations. The neutral state is never entered into our account. There are positive pleasures. There are positive discomforts and pain. We enter them into the account. **Pain affects us more intensely because it is abnormal to our being.** To us, pain is an outrage. It is an offence to our existence. It is against what we seek. We consider pain as an external attack.

Here we discuss philosophy. It is not affected by our abnormal experience. The greater or lesser sum does not affect us. Nor does the abnormal experience. Greater or lesser, **the mere presence is our question and a problem.** If all is Sachchidananda, how can pain exist? Where does suffering come from? This is the real problem. A greater confusion enters when ethics come in. It is a

false issue. As God is considered personal, pain becomes a question. When God is considered extra cosmic, this difficulty arises. It is a partial issue.

Sachchidananda is God. He is a conscious Being. He is the author of existence. How can He have created a world in which He inflicts suffering on His creatures, sanctions pain and permits evil? If God is All-Good, who created pain and evil? If we say pain is a trial and an ordeal, we do not solve the moral problem. That way we seem to be saying that God is immoral or non-moral. God then becomes an excellent world-mechanist or a cunning psychologist, but not a God of Good and Love whom we worship. He then becomes a God of Might. We must submit to His law, or we must propitiate His caprice. If God has invented torture as a means of testing, He is certainly cruel. Or He must be insensible. If we say God is a moral being, He must be inferior to the best of men. We intend to call pain an inevitable result of moral evil. We call it natural punishment. Still, the root problem is not answered. Who created pain? Why was it created? From where did moral evil arise for it to be punished with pain and suffering? This explanation does not tally with life experience. If we admit the theory of karma and rebirth by which the soul suffers for sins of the previous birth, then it looks all right. Moral evil is mental disease or ignorance. How can mental disease be punished by terrible tortures? Often the punishments are extreme and monstrous. We say God is a personal Deity and is supreme. The law of karma is inescapable. They do not go together. Therefore, Buddha denied God. He admitted no personal God who is free and all-governing. His logic is clear. Buddha said that all personality is a creation of ignorance. Therefore it is subject to karma.

We know God to be all-good and all-loving. Let us examine the position of the extra-cosmic God. He is not Himself the universe. He has created good and evil. His creatures suffer pain and suffering. He is Himself unaffected and stands above. He watches, rules, does His will or does not do His will. He does so for the suffering and struggling world. He allows the world to be driven by a law. He does not help the world. If so, God is not omnipotent, all-loving and all-good. Our assumption raises the difficulty sharply. No theory of extra cosmic moral God can explain evil and suffering. They may use a trick of speech. It will avoid the question and not be satisfactory to us. We must answer it plainly. Or we may justify God in his ways and excuse his shortcomings. That way we will identify God with Satan. Anyway, such a God is not the Vedantic God of Sachchidananda: Vedanta says Sachchidananda is ONE without a second. It is such an existence. All that is, is He. If still there is evil, it is He who bears that evil in his creatures. As He is embodied in His creatures, He has to suffer it in them. Thus we have modified the problem. Evil and suffering are positive negations of Good and Love. Now the question is different. It is not, how has God created evil and how is He immune to it. The question is, how the **ALL-BLISS** admitted into itself that which is not Bliss.

Thus, half the moral difficulty disappears. It is a difficulty which is unanswerable. That question can no longer arise. We can say God inflicts cruelty on others, while he is not touched by it. This is true whether God shares man's fate or stands free and aloof. Or we can say God inflicts suffering on himself. Neither position solves the ethical difficulty. It can be raised in another form. The All-Delight is all-good and all-love. How can evil and suffering exist in Sachchidananda. God is not mechanical living. He is a free conscious being. He is free to condemn evil or he can

reject evil. Here is a basic flaw. The above is a false position because we apply laws of the part to the whole. Our idea is of good and love. We extend it to All-Delight. If we do so, our conceptions arise from duality and division. Those laws are true in the relation of one creature to another creature. We try to apply them to the One. The One is all. We have to see how the problem appears. We must try to solve it in its original purity. Its basis is unity in difference. Then we can handle the part and explain its development. The relationship of creature with creature is based on division and duality.

Let us thus view the whole. We need not limit ourselves to human difficulty and human development. Then we see that we do not live in an ethical world. Ethics is a product of the human mind. Man tries to read his own mind in Nature. Trying to evaluate Nature in terms of human ethics is, He says, a willful act. It shows man's obstinacy. It leads to self-confusion. His human self is habit-ridden, limited. Judging Nature from his own point of view is not right. Man has evolved a personality according to his nature. How can it apply to Nature? It cannot give him complete sight. Nor will it help him arrive at self-knowledge or even real knowledge. At best it can only prevent knowledge. Material Nature is not ethical. It is governed by a law. It coordinates fixed habits. It takes no cognizance of good and evil. It notes the force that creates. Another force arranges and preserves. There are forces that destroy. It destroys impartially. Those forces are non-ethical. They act according to a secret Will. That will has a dumb satisfaction. Thus they form themselves or destroy themselves. Animal or vital Nature is also non-ethical. It produces that material out of which man evolves. Out of that material the higher animal evolves ethics and the ethical impulse. We do not blame the tiger because it slays and eats its prey. Nor do we blame the storm because it destroys. The fire tortures and kills;

but we do not blame it. There is a conscious-force in the storm as well as in the tiger. Nor do they condemn themselves. Blame is the beginning of ethics. So also condemnation, self-blame and self-condemnation. We blame others. But we do not apply the same law to ourselves. That is not true ethics. Some events hurt us. We dislike them and recoil from them. This is because of our ethical standards. These are all emotional impulses in us.

The primary origin of ethics is this emotional dislike of events or people. But this recoil itself is not ethical. The deer fears the tiger. The strong creature is in a rage against its opponent. Here the individual delight of existence is threatened. Therefore it recoils vitally. As the mind develops, they sublimate themselves into repugnance, dislike and disapproval. Disapproval of what threatens us, we dislike. Other things flatter and satisfy us. We approve of them. Both emotions refine themselves in the mind as evil and good. It is good to oneself or his community. This leads us to the general idea of good and evil. We apply these standards to others, not to ourselves. But, throughout, the fundamental nature of the things remains the same. Man desires self-expression. He likes self-development. The Conscious-Force of existence is in him. He likes its play in himself. It progresses. **That is his fundamental delight.** Whatever hurts that self-expression, self-development, satisfaction of his progressing self is, for him, evil. Whatever helps, confirms, raises, aggrandizes, ennobles it is his good. The conception of his self-development continues to change, becoming higher and wider. At some point, it begins to exceed his limited personality. It then embraces others to embrace all in its scope.

In other words, ethics is a stage of evolution. There is something common to all stages. It is the urge of Sachchidananda

towards self-expression. This urge is first non-ethical. In the animal it is infra-ethical. In the intelligent animal it is even anti-ethical. It permits us to approve of hurt done to others which we disapprove of when done to ourselves. In this respect, man even now is only half-ethical. All below us is infra-ethical. Eventually we may arrive above our level. There it may be supra-ethical. It has no need of ethics. The ethical impulse and attitude is all-important to humanity. Humanity enjoys a harmony and universality. This is a lower harmony based on inconscience. This harmony is broken up by Life into individual discords. These discords work out a higher harmony and universality. It is based upon conscient oneness with all existences. Once we arrive at that goal we do not need ethics as a means. Ethics is not even possible there. Ethics depends upon human qualities. It needs apparently oppositions to survive. Ethics depends upon them. Now we have reached the final reconciliation. Here those qualities and oppositions naturally dissolve.

Thus the ethical standpoint applies only to one of the three stages. It is a temporary stage. To us, it is an all important passage. It is a passage from one lower universality to another of a higher universality. This law or rule cannot be applied to the total solution of the problem as it is a rule of a part. We can take it as only one element in that solution. Our present outlook is a temporary, half-evolved view. Behind this partial understanding are all the facts of the universe. The whole meaning of the evolution is behind this, presently beyond us. The world has three layers. They are infra-ethical, ethical and supra-ethical. **We have to find that which is common to all.** Only by doing so can we solve the problem.

The conscious-force of existence develops itself into forms. It seeks delight in that development. That is its satisfaction. It begins

with that satisfaction of delight. It is a delight of self-existence. This is normal to it. The conscious force clings to it and makes this delight its base. But, it seeks new forms of itself. In the passage to the higher forms, it meets with pain and suffering. They seem to contradict the fundamental nature of delight. This and this alone is the root problem.

How shall we solve it? We can say Sachchidananda is not the beginning and end of things. We can say Nihil, void, a non-existence is the beginning. That void is an impartial void. It contains all the potentialities, consciousness or non-consciousness, delight or undelight. We try to explain everything but we do not explain anything. We have only listed all. We go to a Nothing. We say this Nothing contains all. It is the most complete opposition of terms. We started with a minor contradiction of delight and pain. Now we meet with a major contradiction. Nihil is a void. There can be no potentialities. If the Nihil is impartial, if it is indeterminate, of all potentialities, it is chaos. Now we say the void contains chaos. We do not explain how. Let us return to our original conception of Sachchidananda. Let us try to seek a completer solution here.

We speak of universal consciousness. It is different from our human consciousness. It is more essential than human consciousness and wider than our waking mentality. Similarly, the universal delight is different from our pleasure and pain. We must note here that the universal delight is more essential and wider than human pleasure. In our life pleasure, joy and delight are occasional. They separate themselves from their more important background of delight. Delight is universal, illimitable. It is also self-existent. It is NOT dependent on particular circumstances or causes. It is its own background. Pleasure as well as pain issue

out of this background. The delight of being moves to become the delight of becoming. It moves in the movement of forces. It takes different forms. Pleasure is its positive form. Pain is its negative form. This delight is subconscious in Matter. Above this same delight is the Superconscious. This delight seeks to emerge through Mind, Life and Matter. The movement of the force increases in self-consciousness. There this delight seeks to realise itself. Its first appearance is dual and impure. It moves between two opposite poles of pleasure and pain. Its aim is purity, self-revelation, supreme delight of being. Such a delight is self-existent. It is also independent of objects and causes. Sachchidananda moves from the universal existence to individual life. The consciousness exceeds the form. It moves towards the form of the body and mind. As it moves thus, so the universal, objectless, self-existent delight tries to express through objects and particular experiences. We do not see what is behind, but we see the object in front. Therefore, we seek that object for our passing pleasures and satisfaction. We are free, we possess the self; we shall not seek but we shall possess them. These objects reflect the delight. They are not the causes of delight. That delight exists eternally.

The human being is egoistic. He is emerging from a dim shell of matter. To him the delight of existence is neutral. It is semi-latent. It is still in the shadow of the subconscious. It is a concealed soil of plenty. It is covered with a luxuriant growth of weeds. They put up poisonous flowers. Pain and pleasure are those flowers. They are the result of our egoistic existence. The Divine Consciousness is working secretly in us. It can devour these growths of desire. The Rig Veda says the God has burnt this growth which is the shoot of the earth. It is all concealed at the roots of pain and pleasure. They are its causes and secret being. Its sap of delight is

in them. It will all emerge in new forms. It will not be desire. It will be self-existent satisfaction. Ours is mortal pleasure. The Divine has immortal ecstasy. That will replace the human response. This transformation is possible. Sensation and emotion are the outgrowths. In their essential being they are the delight of existence. Our pain is delight in its origin. Our pleasure is delight. They seek to express the delight, but fail. They fail because of division, ignorance and egoism.

ஸ்ரீ அரவிந்த கடர்

தன்னையறிதலுக்கு அறிகுறிகள்:

எரிச்சல்	- இன்றையப் பழக்கங்களை விட பிரியம் இல்லை.
சந்தோஷம்	- தன்னையறியும் நிலைக்குரியது
மலர்ந்த உணர்வால்	- தன்னையறிதல்
பெரு மகிழ்ச்சி	
நடப்பதை அறியும் தெளிவு	- எல்லையைத் தாண்டிய நிலை.

1. விட முடியாத எரிச்சல்.
2. அறியும் சந்தோஷம்.
3. தன்னையறியும் பெரு மகிழ்ச்சி.
4. எல்லையைத் தாண்டிய தெளிவு.

அன்பர் கடிதம்

ஸ்ரீ அன்னையின் மலர்ப் பாதங்களுக்கு அநேக நமஸ்காரங்கள்.

இக்கடிதம் எழுதுவதின் மூலம் ஸ்ரீ அன்னையின் பக்தர்களுக்கும், ஈடுபாடு கொண்டவர்களுக்கும் மேலும் ஸ்ரீ அன்னை மீது பக்தி வளரத் தூண்டுகோலாய் இருக்கும்.

என் சகோதரி சில ஆண்டுகளாக சர்க்கரை வியாதியால் கஷ்டப்பட்டு வருகிறாள். அவளுடைய கணவரும் சர்க்கரை நோயினால் பாதிக்கப்பட்டு இடமுட்டிக்கால்வரை அறுவை சிகிச்சை பெற்று பின் சில காலம் இருந்து இறந்துவிட்டார்.

என் சகோதரியும் சர்க்கரை நோயினால் அவதிப்பட்டு அவர் கணவர் போலவே இடக்கால்வரை புரை ஓடி நாற்றம் எடுத்த நிலையில் பெங்களூரில் உள்ள ஒரு மருத்துவமனையில் சென்ற வாரம் (1.2.03) சேர்த்தோம்.

டாக்டர்கள் கால், இதயம், கிட்னி, போன்றவைகளை X-Ray, Scan, ECKO test எல்லாம் செய்தனர். காலை இடமுட்டிக்கால் வரை எடுத்துவிடவேண்டும். இல்லையெனில் கிட்னி பாதிக்கும் என கூறினார்கள். ஆனால் அறுவை சிகிச்சை செய்தால் இதயத்துடிப்புக் குறைவாக உள்ளது, weak, மயக்க மருந்து கொடுக்கும்போதோ அல்லது அறுவை சிகிச்சை செய்யும்போதோகூட மரணம் சம்பவிக்கலாம் என்று பயமுறுத்தினார்கள்.

என் சகோதரியும், நாங்களும் ஸ்ரீ அன்னையின் பக்தர்கள். மாதம் ஒரு முறையேனும் பாண்டி ஸ்ரீ அரவிந்தர் ஆஸ்ரமத்துக்குப் போய் வருபவர்கள். ஸ்ரீ அன்னை மீது நம்பிக்கை உடையவர்கள்.

ஆகவே எங்களிடம் இருந்த சிறிய அன்னையின் போட்டோவை என் சகோதரி கையில் வைத்து மூடி அறுவை சிகிச்சை செய்யும்போது எங்களை நினைக்காமல் ஸ்ரீ அன்னையை தியானம் (ஜபி) செய்

என்று சொல்லி ஆப்பரேஷன் தியேட்டருக்குள் அனுப்பிவிட்டு நாங்கள் எல்லோரும் அழுதோம், இதுதான் அவளின் கடைசிப் பயணம் என்று.

ஆனால் ஸ்ரீ அன்னையின் அருளால் 2 மணி நேரம் கழித்து ஆப்பரேஷன் முடிந்து என் சகோதரியை வண்டியில் வெளியே கொண்டு வந்தார்கள். பயந்தபடியே ஓடிவந்து பார்த்தபோது, என்ன ஆச்சரியம்! என் சகோதரி கண் திறந்து நான் உங்களுக்குத் தங்கையாகவும், அக்காவாகவும் வந்துவிட்டேன் எனக் கூறியபோது எங்களுக்குப் புல்லரித்தது. மயக்கமில்லாமல் நன்றாகப் பேசினாள்.

எப்படி என டாக்டரை கேட்டபோது மயக்க மருந்து கொடுத்தால் தாங்காது என இடக்கால் மறக்க காலில் ஊசி போட்டோம் என்றார்.

எங்கள் ஆனந்தக் கண்ணீருடன் ஸ்ரீ அன்னையின் திருவடிக்கு நன்றி சொன்னோம்.

பிங்குறிப்பு: என் சகோதரியின் கையைப் பிரித்து பார்க்க நாங்கள் அவள் கையில் கொடுத்து மூடிய ஸ்ரீ அன்னையின் போட்டோ இருந்தது.

என்னே அன்னையின் ஆசிகள், அருள்.
ஸ்ரீ அன்னையை நம்பினோர் கெடுவதில்லை.

ஸ்ரீ அரவிந்த கடர்

“நாம் வேறு; நம் வாழ்வு (existence) வேறு” என அறிவது தன்னையறிவதாகும்.

வாழ்வைப் பிரித்தறிவது ஞானம்.

எங்கள் குடும்பம்

அன்னையை ஏற்கும் குடும்பங்கள் பல அளவில் ஏற்கின்றன. பொதுவாகப் பிரார்த்தனை பலிக்கும் தெய்வமாக ஏற்பது வழக்கம். ஈடுபாட்டுடன் ஏற்பவர்கள் ஏராளம். ஈடுபாடு பெரும்பலன் தரும். அன்னையை ஏற்பது உயர்ந்த வாழ்வை - சத்தியஜீவிய வாழ்வை - ஏற்பதாகும். நம் வாழ்வு சமூக வாழ்வு. சமூகத்தில் பலரும் செய்வது சரி என்றாகும். சரி என்பது சத்தியம். எவர் செய்தாலும் செய்யாவிட்டாலும், நாம் சரி என்பதை மட்டும் செய்வோம் என்பது நம் மனநிலைக்கு ஒத்துவராது. நாலு பேரைப் பின்பற்றுவது எளிது. சத்தியத்தைப் பின்பற்றுவது எளிதன்று. நாலு பேரை பொதுவான விஷயங்களில் பின்பற்றினாலும், முக்கியமான விஷயங்களில் நாம் நாலு பேரைப் பின்பற்றுவதில்லை. நமக்குப் பிடித்தது, நமக்குச் செளகரியமானதை மட்டும் பின்பற்றுவோம். அத்துடன் அதுவே அன்னையைப் பின்பற்றுவது எனவும் பேசுவோம். இது மனிதச் சுபாவம். இது பொய். இப்படிப் பேசாமல், சத்தியத்தை மட்டும் பின்பற்ற முயல்வது அன்னை வாழ்வு.

அப்படி ஒரு குடும்பம் இல்லை. ஆனால் எந்த பக்தர் குடும்பத்திற்கும் வரும் வாய்ப்புகள் எப்படிப்பட்டவை என அவர்கள் அறிவதில்லை. அது ஏராளம். சமூகத்தின் உச்சகட்ட வாய்ப்பு வந்து கதவைத் தட்டுவதை அவர்கள் அறிவதில்லை. ரமண மகரிஷி ஒரு கதை சொல்வதுண்டு. ஒரு ராஜா தனக்கு வாரிசாக ஒருவனை மனதில் நினைத்து, அவனை அழைத்து உனக்கென்ன வேண்டும் எனக் கேட்டபொழுது “அரையணா” வேண்டும் (3 பைசாவை அன்று அரையணா என்பர்) என்று கேட்டான் என்பது கதை. அவனுக்கு ஆண்டவன் தர விரும்புவது ராஜ்ய பரிபாலனம். அவன் மனம் நாடுவது அரையணா. மனம்போல மாங்கல்யம். ஒருவர் மனதை மீறி ஆண்டவனும் அவனுக்கு வசதி தர முடியாது என்பது சட்டம். அன்பர்

மனநிலை அது போன்றது. நாம் அன்னையை ஏற்று சத்தியமான வாழ்வை நடத்தினால், “எனக்கு அன்னை தர விரும்புவதை நான் அன்புடன் ஏற்கிறேன்” என்ற மனநிலையிருந்தால், இன்று வெறும் மனிதனாக இருப்பவன், நாளை உலகம் அறியும் மனிதனாவான் என்பது அன்பருலகம் அறியாத உண்மை.

இக்கருத்தை ஒரு குடும்ப வாழ்வு மூலம் சில இடங்களில் உரையாடலாகவும், மற்ற இடங்களில் உரைநடையாகவும் விளக்க முயல்கிறேன். சுமார் 10 ஆண்டுகட்கு முன் தாயார் அன்னையை அறிந்து, மனத்தால் ஏற்றவர். தகப்பனாருக்குப் பக்தியில்லை. குடும்பம் அன்னையை ஏற்பதில் ஆட்சேபணையில்லை. தம்மைக் கட்டாயப்படுத்தக் கூடாது. ஏதோ ஒரு சமயம் அவரும் அனைவருடன் சேர்ந்து அன்னையை ஏற்றதாகப் பேசுவதும் உண்டு. உலகில் குடும்பங்களை 1 முதல் 100 வரை நிர்ணயித்தால் இக்குடும்பம் 3 அல்லது 4ஆம் நிலையிலிருந்தது. இதுபோன்ற குடும்பங்களில் பெரும்பாலானவை 5 அல்லது 6ஆம் நிலைக்கு உயரும். உள்ளதைக் காப்பாற்ற முடியாதவர் பலர். இந்த 10 ஆண்டுகளில் இக்குடும்பம் 15ஆம் நிலையை எட்டியுள்ளது. வீட்டில் எவரும் குடும்பம் உயர்ந்ததைக் கருதவில்லை. (Take it for granted) என்றும் இந்த 15ஆம் நிலை தமக்குரியது போன்ற நினைவு, மேலே போக முயற்சியில்லை. மீண்டும் பழைய நிலையை அடையவேண்டிய அனைத்தையும் முயன்று அனைவரும் செய்கிறார்கள். தாயார் மட்டும் அன்பர். அவரால் எதுவும் செய்யமுடிவதில்லை. செய்ய முடிந்ததையும் செய்யக்கூடாது என்ற கட்டுப்பாடு. இத்தனை அட்டூழியத்திற்குப் பின்னும் எப்படி வந்தது அழியாமலிருக்கிறது என்று அவர் ஆச்சரியப்படுவதை மற்றவர் அறியார். முதல் பையன் பெரிய வேலையில் மிகப் பெரிய சம்பளத்திலிருக்கிறான். பொதுவாகப் பொறுப்பில்லாதவன். வயது ஆனாலும் வயதுக்குரிய அறிவோ, நிதானமோ இல்லாதவன். அன்னையை ஏற்பதாகக் கூறுவான். நேரம்

வந்தால் தன் இஷ்டப்படி மட்டும் நடப்பான். அது அன்னைக்கு நேர் எதிராகவுமிருக்கும். அதுவே அன்னைக்குக் கந்தது எனவும் பேசுவதுண்டு. மற்ற சமயங்களில் தன்னால் அன்னையைப் பின்பற்ற முடியாது, அது அவசியமில்லை என்றும் கூறுவான்.

சிறியவனுக்கு அன்னை மீது நம்பிக்கையுண்டு. அடிக்கடி பிரார்த்தனை செய்வான். சில பலிக்கும், பல பலிக்கா. ஏன் அவை பலிக்கவில்லை என்ற பிரச்சினையை எவரிடமும் எழுப்பமாட்டான். பெண் ஒருத்தியுண்டு. அடக்கமானவள், நல்லவள். அன்னை மீது மரியாதையுண்டு, பக்தியில்லை. அன்னையை நம்புவதில்லை, மறுப்பதில்லை. பொய்யாகவோ, அலட்சியமாகவோ, அதிகப்பிரசங்கித்தனமாகவோ பேசமாட்டாள். பொதுவாக நல்ல பழக்கங்கள் குறைவான குடும்பம். மனம் போனபடி பேசுவார்களே தவிர, எப்படிப் பழகுவது அழகு என்ற நினைவில்லாதவர்கள். எவரும் இவர்கள் குறைகளைச் சுட்டிக்காட்டுவதில்லை என்பதால், தங்கள் பழக்கம் தரக்குறைவானது என்ற சொரணையில்லாதவர்கள். பொதுவான வழக்கப்படி மற்றவர் குறைகளைச் சுட்டிக்காட்டிப் பேசுவார்கள். அதே குறைகள் தங்களிடம் உண்டு என்பது மனதில் படாது.

தாயார் தவிர எவரும் ஒரு விஷயத்தில் குறியானவர்கள். ஒரு விஷயம் என்று எழுந்தால் அதன் பிடி அவர் கையிலிருந்தால் மயிரிழைகூட அப்பிடியை விட்டுக்கொடுக்காமல் தங்கள் சௌகரியப்படி நடப்பதில் அனைவரும் உஷாரானவர்கள். மனிதச் சுவாவத்தின் சூட்சுமம் உள்ள இடம் இது. பண்பு உற்பத்தியாவது இங்கே. இந்த இடத்தில் குறையிருந்தால் அன்னையிடம் நெருங்க முடியாது. எந்த அளவுக்கு நம் பிடியை விட்டுக்கொடுக்கிறோமோ, அந்த அளவிற்கு அன்னை நம் வாழ்வில் செயல்படுவார் என்பதை எல்லாம் அறியாதவர். இந்த வீட்டிற்கு வந்த வாய்ப்புகளை எவரும்

நம்பமாட்டார்கள். எளிய வீட்டிற்குக் கோடீஸ்வரன் வீட்டு வரன் வந்ததும் தெரியாது, தவறியதும் தெரியாது. பல நாட்களுக்குப்பின் அவர்களே சொல்லியதால் தெரியும். இல்லையெனில் தெரிந்திருக்காது.

நம் குடும்பம் அன்னைக்குகந்த மாதிரியில்லாவிட்டாலும், இவ்வளவு பெரிய வாய்ப்பு அருளால் வந்துள்ளது எனவும், சரியில்லாததால் தவறியது எனவும் குடும்பத்தாரால் உணரமுடியவில்லை. இனியாவது வருவது பலிக்கும்படி நடக்கவேண்டும் என்ற எண்ணம் உதயமாகவில்லை.

வீட்டிலுள்ள ஒரே ஒரு பக்தரான தாயார் மட்டும் அறிவார். பெண் என்பதாலும், அன்னைக்குரிய கட்டுப்பாட்டை ஏற்றிருப்பதாலும், தாயார் தம் மனத்தின் எண்ணங்களை வெளியிடுவதில்லை. காரியம் எப்படிச் கூடிவந்தாலும் Mother's Grace என அனைவரும் கூறி ஏற்பார்கள். காரியம் கூடிவராத நேரம் கீழ்க்கண்ட உரையாடல் நிகழ்ந்தது.

பெரியவன் - காரியம் கூடிவராததும் அன்னை செயலன்றோ?

பெண் - நீ குதர்க்கமாகப் பேசினாலும், அதிலும் ஓர் உண்மையுண்டு.

சிறியவன் - என் காரியம் கெட்டுப்போனது உனக்கு Mother's Grace. உன் காரியம் கெட்டுப்போனால் அப்பொழுது தத்துவம் பேசுவியா? என்னைக் கேலி செய்ய உனக்கு Mother துணை.

தகப்பனார் - எது Mother's Grace?

சிறியவன் - என்னை காலேஜ் teamஇல் எடுக்கவில்லை. அதை Mother's Grace என்று அண்ணன் கேலி செய்கிறான்.

பெண் - அம்மாவைக் கேட்போம்.

சிறியவன் - எனக்குத் தத்துவம் வேண்டாம், அம்மாவைக் கேட்காதே.

அம்மா - பையன் நொந்து போயிருக்கும்பொழுது நாம் பேசக்கூடாது.

பெண் - எனக்கு விபரம் தெரியவேண்டும்.

அம்மா - பெரியது வர, சிறியது தவறும் என்பது அன்னை சட்டம்.

சிறியவன் எழுந்து மாடிக்குப் போய்விட்டான். பெண் மேலே போய் அவன் சோகமாக உட்கார்ந்திருப்பதைப் பார்த்துவிட்டு வருகிறாள். போன் சத்தம் கேட்கிறது. தாயார் போனில் தம் தம்பி கூப்பிடுவதை எடுத்துப் பேசுகிறார். தம்பி ஆக்ரா போவதாகவும் சிறியவனை அழைத்துப்போக வேண்டும் என்கிறார். தாயார் சம்மதிக்கிறார்.

பெரியவன் - என்ன மாமா பேசினார், அதுவும் Mother's Grace என்று கூறலாமா?

பெண் - உனக்கு அருள் வேண்டாம் என்றால், அருளைக் கேலி செய்யாதே.

பெரியவன் - நான் கேலி செய்யவில்லை. அருளின் உயர்வை எடுத்துக் கூறுகிறேன். தவறுவதும் அருளில்லையா? எல்லாமே அருளாயிற்றே.

சிறியவன் படியிலிருந்து சிரித்துக்கொண்டு வருகிறான். மாமா பேசிய விஷயம் அவனுக்குத் தெரியாது. ஆனால் சூழல் மாறிவிட்டது. அவன் மலர்ந்துவிட்டான். அம்மாவிடம் போய் இரகச்யமாக அண்ணன் போன வருஷம் பெயிலானது அருளன்றோ என்றான்.

தாயார் அதைப் பொருட்படுத்தவில்லை. பெயில் என்ற சொல்லை யூகித்த அண்ணனுக்கு விஷயம் புரிந்துவிட்டது. அவன் முகம் சுருங்கியது. அவன் பரீட்சையில் பெயிலாகவில்லை. கம்பனியில் எழுதிய பரீட்சையில் பெயிலானான். பிள்ளைகள் பேச்சு தாயாரைச் சிந்திக்க வைத்தது. தம் மனத்தைச் சோதனை செய்தார். தமக்கு அந்தக் குணமில்லையா எனக் கருதினார். தாம் பிள்ளைகள்போலப் பேசுவதில்லையே எனத் தோன்றியது. மேலும் சிந்தனை செய்தாள். தன்னிடமில்லாமல் பிள்ளைகளிடம் வாராதே என நினைத்தபொழுது தமக்கு அக்குணம் உண்டு, பழக்கமில்லை என்று தெரியவந்தது. தம் குணத்தை மாற்றிக் கொள்ள வேண்டும் என நினைத்தார். சற்று நேரத்தில் பெரியவன் பேசினான்.

அந்தப் பரீட்சையில் பாஸாயிருந்தால் பாம்பேக்கு மாற்றலாகியிருக்கும். தான் பாஸாகாததால் மாற்றல் இல்லை. பிறகு அதே பிரமோஷன் இங்கேயே கிடைத்தது என்று அம்மாவிடம் கூறி, “ஒன்று தவறினால் பெரியது வரும். தம்பிக்கும் அது நடக்கும்” என சமாதானமாகப் பேசினான். தற்சமயம் கேலிக் குரலில்லை. அதைக் கேட்ட தாயார், சிறியவனுக்கும் அது நடந்துவிட்டது. அவன் teamஇல் சேராததால் மாமாவுடன் ஆக்ரா போக இருக்கிறான் என்ற செய்தியை வெளியிட்டார். கேலிச் சூழல் மாறி சுமுகம் ஏற்பட்டது.

இவற்றையெல்லாம் கேட்டுக்கொண்டிருந்த பெண், தகப்பனார் வந்தவுடன் நடந்தவற்றைக் கூறி அன்னை நோக்கில் விளக்கும்படிக் கேட்டுக்கொண்டாள். தகப்பனாருக்கு ஆச்சரியமாக இருந்ததே தவிர என்ன நடந்தது, எப்படி நடந்தது எனப் புரியவில்லை. தாயார் மனம் மாறியது, பெரியவன் மனம் மாற உதவியது. சூழலை மாற்றியது எது என அவருக்குத் தெரிய வழியில்லை. பெண் மேலும் தெரிந்துகொள்ள விரும்பினாள். தகப்பனார் இவையெல்லாம்

எப்பொழுதும் நடப்பதுதானே. ஏதோ நடக்கிறது, நாமெப்படிக் காரணம் கண்டுபிடிக்க முடியும் என்று கூறிவிட்டுத் தம் வேலையை கவனித்தார்.

தாயார் அன்னை எழுதியவற்றை எல்லாம் படித்தவர். அவற்றை மனதால் முழுமையாகப் பின்பற்றப் பிரியப்படுபவர். அதிகமாகச் சிந்திப்பவர். தாம் மட்டும் இந்த வீட்டில் பக்தராக இருப்பதால் குடும்பம் ஏராளமாக உயர்ந்தது என அறிவார். அவர் மனம் நடந்ததை அறியும். ஆனால் நன்றி உணர்ச்சியாக எழுந்து உடல் புல்லரிப்பதில்லை என அறிவார். தமக்குத் தெரிந்தவற்றைக் கணவரிடம் கூறினால் ஒரு வேளை அவர் ஏற்கலாம் அல்லது மறுத்துக் கேலி செய்யலாம். தாயாருக்குள்ளவை பிரச்சினையா, இலட்சியமா, யோகமா என்பது பெரிய கேள்வி. அவற்றைக் கீழ்க்கண்டவாறு கருதலாம்.

- 1) நான் பெண் என்பதால் என் பேச்சு எடுபடாது. பேசாமலிருப்பது நல்லது.
- 2) அன்னையை அறிவதால் நினைப்பவை பல நடப்பதால், அதை முழுவதும் நடத்திக்கொள்ளலாம்.
- 3) எதுவானாலும், நானே காரணம் என்பதால், என்னை மட்டும் திருத்துவதே முறை.
- 4) நான் சொல்வதை ஒரு பிள்ளை கேட்டால், அதைப் பூர்த்தி செய்ய அடுத்தவர் ஒத்துவர மாட்டேன் என்கிறார்.
- 5) என்ன செய்ய முடிந்தாலும் முடிவாக அவரவர் பாணியிலேயே அது முடியும்.
- 6) கணவர் சுயநலமி, எதையும் தமக்குச் சாதகமாகக் கொள்வார். அன்னையையும் அப்படியே எடுத்துக்கொள்வார்.
- 7) எவ்வளவு முயன்றாலும், அது என் - என் அகந்தையின் - சாதனைதானே.
- 8) சரணாகதி உயர்ந்தது என்றாலும், என் சரணாகதிக்கு ஒரு எல்லையுண்டல்லவா?

- 9) நடப்பதாக இருந்தால், இவ்வளவு நாள் நடந்திருக்க வேண்டாமா?
- 10) இன்று நான் காண்பதே அதிகபட்சமன்றோ?
- 11) மனித முயற்சி ஒன்று இல்லையா?
- 12) யோசனை மீது யோசனை செய்தால் வாழ்வே யோசனையாகுமன்றோ?
- 13) இதுவரை உயர்ந்தது பெரியது. வந்து தவறியது மிகப் பெரியதல்லவா?
- 14) தவறுகிறது என்றால் அதுவே அதிகபட்சமன்றோ?
- 15) மேலும் நான் செய்யக்கூடியதில்லையா?
- 16) அதையும் சரணம் செய்வது மேலில்லையா?
- 17) எவ்வளவுக்கெவ்வளவு அதிகமாகப் புகிறதோ, அந்த அளவுக்குக் கேள்விகளும் எழுகின்றன.
- 18) முடிந்தவரை அமைதியாக இருப்பது நல்லது.
- 19) அமைதிக்குத் தூய்மை வேண்டாமா?
- 20) தூய்மையான அமைதியைக் கருதினால் விரகத்திதான் வருகிறது.

மேற்சொன்ன எண்ணங்களுடன் தாயார் வாழ்வை நடத்துகிறார். முடிவாக அவர் கண்டது “ஓர் எண்ணம் எழுந்தவுடன் அதை சமர்ப்பணம் செய்ய முடியும்வரை செய்வதுதான் அதிகபட்சம் செய்யக்கூடியது”.

கணவன் வந்தவுடன் வீட்டில் ஏதோ விஷயம் நடப்பதாக அறிந்து மனைவியை விபரம் விசாரித்தார். பெரியவன், சிறியவன் பேச்சு வார்த்தைகளை மனைவி கூறினார். கணவன் அலட்சியமாக, கேலியாக அதுவும் சிறியவனுக்கு நல்லதுதான் என்றார். மனைவி தம் தம்பியின் அழைப்பைக் கூறியபொழுது, முதலில் இவ்விஷயத்தை அறிந்தபொழுது நினைத்தது போலில்லாமல் கணவன் சற்று

நிதானித்து கேலியை விட்டுவிட்டு இது அருளன்றோ என்றார். மேலும் அவர் உரையாடல் தொடர்ந்தது.

கணவன் - நான் முன் கேள்விப்பட்டபொழுது இச்செய்தி என் மனத்தைத் தொடவில்லை. இப்பொழுது அன்னையை நினைக்கும்படிச் செய்கிறது. உன் பக்தியால் இது ஏற்படுகிறது என நினைக்கிறேன். ஒரே விஷயம் பேசுவரைப் பொருத்துப் பலன் தருகிறது.

இதைக் கேட்டவுடன் மனைவிக்குக் கணவனிடம் மேலும் அன்னையைப் பற்றியும் குடும்பத்திற்கு இதுவரை வந்து தவறிய பெரிய - பிரம்மாண்டமான - வாய்ப்புகளை மீண்டும் பெறலாம் எனக் கூறத் தோன்றிற்று. ஆனால் அந்த எண்ணத்தைச் சமர்ப்பணம் செய்யும் நினைவு வரவில்லை.

மனைவி - நமக்கு மிகப்பெரிய சந்தர்ப்பங்கள் வந்தன அல்லவா?

கணவன் - என்ன வந்தது? எப்பொழுது வந்தது? எனக்குத் தெரியாமல் வந்ததா?

கணவன் பேசும் பாணி மனைவிக்குத் தாம் சமர்ப்பணம் செய்ய மறந்ததை நினைவுபடுத்தியது. எண்ணம் தோன்றியவுடன் சமர்ப்பணம் செய்திருந்தால் இவர் இப்படிப் பேசமாட்டார் என நினைத்து பேசாமலிருந்துவிட்டார்.

கணவன் - ஆமாம், இப்பொழுது நினைவுக்கு வருகிறது. வந்தது உண்மைதான். அதனால் என்ன பலன், பலிக்கவில்லையே. பலிக்காததைப் பற்றிப் பேசுவானேன்.

மீண்டும் மனைவிக்குத் தன் கட்டுப்பாட்டை மீறி பதில் கூறத் தோன்றியது. கூறினாள்.

- மனைவி - கொடுப்பது அன்னை, பலிப்பது நம் பவித்திரம்.
- கணவன் - அருள் தானே செயல்படுவது என்று அடிக்கடி சொல்வாயே.
- மனைவி - தானே செயல்பட்டாலும், நம் நம்பிக்கையால் செயல்படுகிறது.
- கணவன் - உனக்கு அன்னை மீது நம்பிக்கை இருக்கிறது. நீ குடும்பத்திற்கு எதைச் செய்வதையும் நான் தடை செய்யவில்லை. செய், பார்ப்போம்.

பளிச்சென்று மனைவிக்கு விஷயம் புரிந்தது. தாம் குடும்பத்திற்கு நல்லது செய்யவேண்டும் என்று நினைக்கும்வரை இவர் இப்படித்தான் பேசுவார். அந்த எண்ணத்திலும் அகந்தையில்லாவிட்டாலும், சுயநலம் கலந்துள்ளதால் கணவன் சவால் விடுகிறார். நாம் உள்ளபடி நல்லவராக இருந்தால், நல்லது தானே நடக்கும். நல்லது நடக்க வேண்டும் என தான் நினைப்பது எதனால்? நான் நல்லவளாக இல்லாததால் நல்லது நடக்கவேண்டும் என நினைக்கிறேன் என்பது விளங்கியது. போன கணவர் மீண்டும் வந்து அன்பாகப் பேசினார்.

தொடரும்.....

ஸ்ரீ அரவிந்த சுடர்

நல்ல நோக்கத்துடன் செயல்படுவது சமர்ப்பணம்;
இறைவனுக்காகச் செய்வது நல்நோக்கம்.

இறைவனை நோக்கிச் செல்வது நல்ல நோக்கம்.

“Agenda”

We need not intervene if we are identified with the Supreme.

நாம் சத் புருஷனுடன் ஐக்கியமானால் எவர் விஷயத்திலும் தலையிட வேண்டாம்.

குடும்ப நிர்வாகம், தொழில் நிர்வாகத்தில் வேலைகளைக் கவனிக்க சூப்ரவசர், மானேஜர், டைரக்டர் எனப் பலர் பல நிலைகளில் நியமிக்கப்பட்டுள்ளனர். டைரக்டர், சூப்ரவசர் வேலையில் தலையிடமாட்டார். வேலையின் தரம் உயர்ந்தால், தலையிடுவது குறைவாக இருக்கும்.

குடும்பத்தில் வேலைக்காரர்கள் திருடுபவர்களாக இருந்தால் மிகக் கண் காணிப்பாக இருக்க வேண்டும். பிள்ளைகள் பொறுப்பற்றவர்களாக இருந்தால், கவனிக்காவிட்டால் படிக்கமாட்டார்கள். கெட்ட பழக்கம் வரும். பொறுப்பான நல்ல பிள்ளைகளைக் கவனிக்கவேண்டிய அவசியமில்லை. திருடாத வேலைக்காரர்கள், பொறுப்புள்ள நல்ல பிள்ளைகள் இருக்க வேண்டுமானால்,

- ☉ தகப்பனார் பிள்ளைக்கு அதிகச் சுதந்திரம் தரவேண்டும்.
- ☉ எந்த அளவு பெரியவர்கட்குச் சிறுவர்கள்மீது நம்பிக்கை இருக்கிறதோ, அந்த அளவுக்குச் சிறுவர்கள் நல்லவர்களாக இருப்பார்கள்.
- ☉ பெரியவர்கட்கு நம்பிக்கை அதிகமாக, அவர்கள் மனம் உயர்ந்திருக்க வேண்டும்.
- ☉ மனம் உயர்ந்தால், அது ஆத்மாவாகும்.

- ☉ ஆத்மா உடலிலும், உணர்விலும், மனத்திலும், ஆன்மீக மனத்தின் 4 நிலைகளிலும் சத்தியஜீவியத்திலும், சித்திலும், சத்திலும் உள்ளது.
- ☉ ஆன்மா உயர்ந்தால், நம் ஆன்மீக நிலை உயருகிறது.
- ☉ சத் என்பதே முடிவானாலும், சத்தில் பல நிலைகள் உள்ளன.
 - 1) கூரப் பிரம்மம்
 - 2) அகூரப் பிரம்மம்
 - 3) காலத்திற்குட்பட்ட பிரபஞ்சம்
 - 4) காலத்தைக் கடந்த பிரபஞ்சம்
 - 5) சத்தியம் என்ற புறம்
 - 6) ஆன்மா என்ற சத்தியத்தின் முன்னிலை
 - 7) சத் என்ற அகம்
 - 8) அகம், புறத்தைக் கடந்த சத்.
அங்கும் சத் புருஷன், சத் பிரம்மம் என்ற இருநிலைகள்.

காலத்தையும், அகம்-புறம் என்பவற்றையும், பிரபஞ்ச சிருஷ்டி என்ற நிலையையும் கடந்த 'சத்' என்பது Supreme என அன்னை குறிக்கிறார். அதை நாம் அப்பாலிலுள்ளது, அப்பாலுக்கும் அப்பாலுள்ளது என்கிறோம். பிரம்மம் இதையும் கடந்தது. ஏனெனில் இத்தனையும் சிருஷ்டியில் உள்ளன. பிரம்மம் சிருஷ்டிக்கும் அப்பாற்பட்டது. ஒருவர் Supreme என்ற சத்புருஷனுடன் ஐக்கியமானால், அவர் வீட்டிலும், தொழிலிலும், ஊரிலும், எதிலும் தலையிட வேண்டாம் என அன்னை கூறுகிறார்.

100 ஏக்கர் இந்த ஜில்லாவில் அதிகப்பட்ட நிலம். அவ்வளவு நிலம் உள்ளவர் இந்தப் பகுதிகளில் இவர் ஒருவரே. தஞ்சாவூர் ஜில்லாவில் (உச்சவரம்புக்கு முன்) 100 ஏக்கர் உள்ளவரை 13 வேலி நிலமுடைய சிறு மிராசுதார் என்பார்கள். அங்கு 1000 ஏக்கர், 5000 ஏக்கர் நிலமுள்ளவர் அந்த நாளில் இருந்தனர். இப்பகுதியில் இந்தச் சிறு மிராசுதாரரைப் பெருநிலக்கிழாராக நடத்துவர். அவர் ஊரில் இருப்பதேயில்லை. வேலை தானே நடக்கும். மாதம் சில நாள் ஊரிலிருப்பார். நிலத்திற்கும் சமயத்தில் வருவார். அவர் ஊரில் இருந்தால் கழனியில் வேலை விரைவாக நடக்கும். நிலத்தில் தகராறு, கூலிப்பிரச்சினை, வேலை சரியில்லை என்பவை அவர் அறியாதது. அவரிடம் வேலை செய்ய ஆட்கள் பிரியப்படுவர். அவர் நிலத்தில்

- ஊர் தகராறு
- ஜாதிப் பிரச்சினை
- அடித்தடி சண்டை
- திருடு

என்பவை அவர் நாளில் கேட்டறியாதவை. நாட்டில் லஞ்சம் தலை எடுக்காத காலம். மிராசுதாரர் சுதந்திரப் போராட்டத்தின் தலைவர். தலைவர், முதல்வர் நேர்மையானவரானால், ஆட்களைக் கண்காணிக்கும் வேலையில்லை. நிர்வாகம், குத்தகை, வேலை, நடவு, அறுவடை, காவல், களம், நெல் விலை, விற்பனை எதிலும் அவர் தலையிட்டதில்லை ஏனெனில் தலையிட வேண்டியதில்லை.

- ☉ மனம் உயர்ந்து இலட்சியத்துடன் ஈடுபட்டிருப்பதால் தலையிடும் அவசியமில்லை.

குடும்பம் அது போலிருக்கலாம், கட்சி அதுபோல் அமையலாம், ஸ்தாபன நிர்வாகம் அதற்கு எடுத்துக்காட்டாக அமையலாம். மேலே சொல்லிய விஷயம் அன்னை கூறியது.

Supreme என அன்னை கூறும் சத் புருஷன் சிருஷ்டியில் தலையிடுவதில்லை. அவனோடு ஐக்கியமான மனிதனும் உலகில் எந்த விஷயத்தாலும் மனத்தால் பாதிக்கப்பட வேண்டாம். அப்படி ஐக்கியமான மனிதன் ஆண்டவன் நிலையில் உள்ளவன். நம் ஸ்தாபனத்தில், அல்லது குடும்பத்தில் உள்ள நிலை நமக்குத் தெரியும். நம் மனம் எந்த இலட்சியத்துடன் ஐக்கியமாயிற்று என்றறிந்து, ஒரு படி மனத்தை உயர்த்திப் பார்க்கலாம்.

- ❖ பார்க்காவிட்டால் எவரும் வேலை செய்யமாட்டார்கள் என்பது மனித மனநிலை.
- ❖ பார்க்காவிட்டால் உள்ளவர் பொறுப்பாக வேலை செய்வார்கள் என்பது அன்னை கூறும் தத்துவம்.

அதை மனதால் ஏற்ற தோட்ட வேலை மானேஜர், தினமும் வேலைக்கு 9 மணிக்கு வந்தவர்கள் அதன்பிறகு 8 மணிக்கு வர ஆரம்பித்ததைக் கண்டார்.

- ❖ மனிதன் தானே வேலை செய்வான் என்பதை நம்ப நம் கடமைகளை நாமே முழுவதும் நிறைவேற்ற வேண்டும். பிறர் மீது அத்துடன் நல்லெண்ணமும் அபரிமிதமாக இருக்க வேண்டும்.

ஜீவிய மணி

உறுத்தல் மறந்துபோனால்,
நாம் மனத்தைக் கடந்துவிட்டோம்.

"அன்பர் உரை"

சத்திய ஜீவன்

(சென்ற இதழின் தொடர்ச்சி....)

(ராணிப்பேட்டை தியான மையத்தில் 21.2.2002 அன்று திருமதி. வசந்தா லக்ஷ்மிநாராயணன் நிகழ்த்திய உரை)

சத்திய ஜீவன் ஆன்மாவின் சத்தியத்தை ஆனந்தமாக வெளியிடும்போது சத்தியஜீவிய வாழ்வில் உணர்வு அவனுள் பரவும். அன்னையின் ஆழ்ந்த பக்தர்கள் சத்தியஜீவிய ஜோதியினால் மயிரிழை தீண்டப்பட்டால் அவர்கள் தங்கள் எதிரிகளைச் சந்திக்கும்போது இந்த ஜோதி அவர்களைக் கண்டு தனக்குரிய ஆன்மீகத் தோழன் வந்ததாக உணர்ந்து ஆனந்தம் அடைந்து அவர்களுடைய வெறுப்பு நட்பாக மாறும்.

ஆன்மீக வாழ்வு, செயல், சலனம் முழுமை பெறுவது சத்தியஜீவிய வாழ்விற்குரிய சின்னம். ஆத்மாவில் பக்குவம் உள்ளவர் அன்பரைக் கண்டால், அவரைத் தீண்டினால், அவருடன் பேசினால், தன் ஆத்மாவிற்குரிய ஆத்மா தன்னைத் தேடி அடைந்ததை அன்பர் அறிந்து உணர்வாலும், செயலாலும், அவருடன் பூரணம் பெறுவதை அறிவார். அவர் பெற்றது அனந்த ஜீவியம். அனந்தனோடு ஐக்கியம் பெறும் ஜீவியம். மாறுபாடு என்பது அவருக்கு ஆனந்தத்தை ஐக்கியத்தால் உயர்த்தும் வேறுபாடு எனத் தெரியும். கண்டம் அவருக்கு அகண்டம்.

சத்தியஜீவியம் பரிணாமத்தால் உயரும்பொழுது புறத்தை அகமாக மாற்றும் தன்மை உடையது. முதலில் ஜீவனும் பிறகு உலகமும் உருவாவது அகம் புறத்தை உருவாக்குவதாகும். சத்திய ஜீவன் ஒரு செயலில் ஒருவருடன் பிணக்கைச் சுமுகமாக்கிப்

புறத்தை அகமாக்கினால் அடுத்தமுறை அகத்திலுள்ள சுழகம் புறத்திலுள்ள பிணக்கை இயல்பாகச் சுழகமாக்கும். இது அகம் புறத்தை ஆட்சி செய்வதாகும். இயல்பாக அகத்திற்கும், புறத்திற்கும் உண்டான பிணக்கு சத்திய ஜீவனுக்கு இருக்காது. அவனால் அறியாமையில் உள்ள மனிதர்களை அவனுடைய அறியாமை பாதிக்கப்படாமல் அணுகிப் பழக முடியும். அறிவில்லாத ஒரு வேலைக்காரனுடன் அதிகாரி சண்டை போடுவதை நாம் பார்க்கிறோம். சத்திய ஜீவனுக்கு அறிவில்லாத ஒரு வேலைக்காரன் இருந்தால், வேலைக்காரனுடைய அறியாமையைக் கண்டவுடன் எப்படி அதன்மூலம் அவனுடைய அறியாமையை அறிவாக மாற்றலாம் என்று உணர்வான். உதாரணமாக வேலைக்காரன் பேங்கில் பணம் கட்டவேண்டும் என்று வைத்துக்கொள்வோம். அவனிடம் அதிகாரி பணம் கொடுத்தால் அப்படியே எடுத்துக்கொண்டு bankஇல் கொடுப்பான். எவ்வளவு என்று அவர்கள் கேட்டால் எனக்குத் தெரியாது என்பான். இப்படிப்பட்ட செயல்களால் வரும் தொந்தரவுகளை நாம் அறிவோம். சத்திய ஜீவன் அதிகாரியாக இருந்தால் அவர் அறிவில்லாத வேலைக்காரனைப் பார்த்தவுடன் பணம் சரியாகக் கட்டவேண்டியது வேலை என்று புரிந்துகொள்ள மாட்டார். இவனுக்கு அறிவு இல்லை, இந்தப் பணத்தை முறையாகக் கட்ட இவனுக்குத் தெரியாது என்று தெரியும். அதனால் என்ன பிரச்சினைகள் வரும் என்பதும் அவருக்குத் தெரியும். அத்துடன் வேலைக்காரனுக்கு என்ன தெரியும் என்றும் அவருக்குத் தெரியும். அவனுக்கு நோட்டு எண்ணத் தெரியும் என்றும் தெரியும். இருக்கும் பணத்தில் உள்ள 100 ரூபாய் நோட்டுகளைத் திருப்பி எடுத்துப்போய் ஓரிடமாக உட்கார்ந்து அவை எத்தனை என்று எண்ணச் சொல்வார். அவன் எண்ணிக்கொண்டு வந்தால் அதன் மதிப்பு என்ன? என்று கேட்பார். அவன் 60 நோட்டுகள் என்று கூறினால், அதன் மதிப்பு ரூபாய் 6,000 என்று அவர் கூறமாட்டார். அப்படிக் கூறினால் அவன் மறந்துவிடுவான். அதன் மதிப்பு என்ன? என்று கேட்பதால் அவன் போய் ஓரிடமாக உட்கார்ந்து நோட்டுகளை 1000, 1000மாகப் பிரித்து 6,000 என்று

கண்டு அவரிடம் கூறும்போது அவனுக்கு ஞானமே வந்ததுபோல் இருக்கும். அதை ஒரு பேப்பரில் குறிக்கச் சொல்வார். அதேபோல் எல்லா நோட்டுக்களையும் தனித்தனியே பிரித்து எண்ணி மதிப்பைப் போட்டுக் காட்டித் தொகையைச் சொல்லச் சொல்வார். அந்தத் தொகை அவர் கொடுத்த தொகைக்குச் சரியாக இருந்தால் ஏற்றுக்கொள்வார், இல்லை எனில் மறுமுறை எண்ணச் சொல்வார். அவனுக்கு எண்ணத் தெரியும், கூட்டத் தெரியும் என்ற திறமைகளைப் பயன்படுத்தி அவனே தொகையை அறியும்படிச் செய்வார். அறியாமையின் வித்தான அறிவைக் கொண்டு அறியாமையை அறிவாக மாற்றும் முறை இது. நோட்டுகளைத் தனித்தனியே பிரித்து எண்ணி மதிப்பை ஒரு பேப்பரில் எழுதி எடுத்துக்கொண்டு bankற்குப் போனால் வேலை ஒழுங்காக நடக்கும், விரைவாக நடக்கும். இப்படி அவனுக்கு தேவையான அறிவை அவனுடைய இன்றைய அறியாமையிலிருந்து உற்பத்தி செய்தால் அவனுக்குத் தேவைப்பட்ட 20 அல்லது 30 திறமைகளை அவன் கொஞ்சம் கொஞ்சமாகப் பெறுவான், பெற்றவுடன் அவனுக்கு அட்டண்டர் பிரமோஷன் வரும். சத்தியஜீவியம் உலகில் செயல்படும் முறை இதுவே.

சத்திய ஜீவன் உலகிலுள்ள அனைத்தையும் தன்னுள் காண்பான். அனைவருடனும் அகத்திலிருந்து தொடர்பு கொள்வான். முதல் மஹாயுத்தத்திற்குமுன் அன்னை தென் பிரான்சின் கடலோரத்தில் ஒரு கிராமத்தில் இருந்தார். அப்பொழுது உலகத்தின் பல பகுதிகளிலிருந்தும் மனிதர்களுடைய சோகக் குரல் அன்னையை வந்தடையும். அன்னையின் பதில் அவர்களின் சோகத்தைத் தீர்க்கும். உலகத்திலுள்ள எல்லா ஜீவன்களுடனும் அன்னை உள்ளுணர்வில் தொடர்புகொண்டு இருந்தார்கள். அதனால் இதைச் செய்ய முடிந்தது. ஸ்ரீ அரவிந்தரை அன்னை சந்திக்குமுன் அன்னை சத்திய ஜீவனைக் கண்டுள்ளார். அதனால் பகவான் தாம் சத்தியஜீவியத்திற்குக் கொல்லைப்புறமாகச் சென்றதாகவும், அன்னை தெருவாயில் வழியாக

வந்ததாகவும் கூறுகிறார். அன்னைக்கு சத்திய ஜீவன் ஆப்பிரிக்காவில் இருக்கும்பொழுது தெரிந்தது. அது அவருடைய ஜீவன். அதனால் அவர் நேரடியாக சத்தியஜீவியத்திற்குள் நுழைய முடிந்தது. ஸ்ரீ அரவிந்தர் விவேகானந்தரிடமிருந்து சூட்சுமத்தை அறிந்து 10 ஆண்டுகள் உழன்று ரகசியத்தைக் கண்டு, தெய்வீக மனத்தை 1926இல் அடைந்தார். அதன்பிறகு சத்தியஜீவியத்தையடைய தனிமையை நாடி பூர்த்தி செய்தார். ஸ்ரீ அரவிந்தர் “ஒரு யோகி நாகாலியில் உட்கார்ந்தபடி தன் யோக சித்தியை உலகில் எங்கும் அனுப்ப முடியும்” என்று கூறுகிறார்.

சத்திய ஜீவனின் அகவாழ்வு பிரபஞ்சத்திற்குரியது. அது உள்மனத்திலுள்ள அடிமனத்தின்மூலமாக எல்லா யோகங்களையும் எட்டுவதால் பிரபஞ்சத்திலுள்ள ஜட வாழ்வை அது ஆட்கொள்ளும். அவனுக்கு அந்தராத்மா உத்தரவு இருந்தால், உலகத்தில் எந்த மனிதனையும், எந்தப் பொருளையும் நகர்த்தவோ, அதிகாரம் செய்யவோ, தன்னிடம் அழைக்கவோ முடியும். இது கடைசிக் கட்டமான ஆன்மீகத் திறமை. வாழ்வில் எந்தப் பெரிய காரியத்தையும், சிறிய முறையால் (தவறான சிறிய முறையால்) செய்ய முடியும் என்பது உண்டு. திருமணமாகிக் குழந்தை பெறுவது ஒரு பாக்கியம். அது திருமணமாகாமல் பெறுவருமுண்டு. பெரிய கல்லூரியில் திறமையால் இடம் பெறுவது போற்றற்குரியது. அதே இடத்தைக் காது கேட்காதவருக்கு சலுகையாகக் கொடுக்கிறார்கள். பொய் சர்ட்டிபிகேட் கொடுப்பவருக்கும் அது கிடைக்கிறது. அறிஞர்கள், நல்லவர்கள், தலைவர்கள் பிரபலமாவதுபோல் அறிவில்லாதவர்கள், கெட்டவர்கள், தவறான குறைகளால் செயல்படுவதால் பிரபலமாகிவிடுகிறார்கள். ஒரு ஜட்ஜ் ஒரு சுவாமியைப் பார்க்கப் போனார். இந்த ஜட்ஜ் பகுத்தறிவுவாதி, ஆன்மீகச் சிந்தனையை நம்புவார் இல்லை. அதை உணர்ந்த மஹான் தம் ஆன்மீக சக்தியை ஜட்ஜிற்கு உணர்த்தப் பிரியப்பட்டார். என்ன நடந்தால் ஆன்மீகத்திற்கு சக்தியுண்டு என்று ஜட்ஜ் நம்புவார் என்று கேட்டார்.

நியூயார்க் டைம்ஸ் அன்றைய இதழ் வேண்டும் என்று ஜட்ஜ் கேட்டார். அன்று இரவு மூன்று மணிக்கு தடால் என்று சப்தம் கேட்டு ஜட்ஜ் கதவைத் திறந்து பார்த்தார். நியூயார்க் டைம்ஸ் அன்றைய இதழ் மெஷினிலிருந்து வந்த ஈரத்துடன் கிடந்தது. இதுபோன்று நாம் ஏராளமான விஷயங்களைக் கேள்விப்படுகிறோம். எந்தக் காரியத்தை, எந்த மஹான், எந்தவிதமான சக்தியால் செய்தார் என்று செய்தவரே சொன்னால்தான் நமக்குத் தெரியும்.

சத்தியஜீவியத்தில் லட்சியம் என்பது இல்லை; வாழவேண்டும் என்பதுதான் உண்டு. விலங்குகளுக்கு மனிதனைப்போல் சாப்பிட்டு உயிர் வாழ வேண்டும் என்ற அவசியம் உண்டு; உணவுத் தேடி சாப்பிடாவிட்டால் உயிர் போகும். மனிதனுக்குச் சமூகத்தில் மரியாதையாக வாழவேண்டும் என்ற அவசியம் உண்டு, மரியாதை இல்லை என்றால் மனிதனில்லை. அதேபோல் எல்லா லோகங்களுக்கும் அந்தந்த லோகங்களுக்கு உண்டான லட்சியம் உண்டு. அதுபோன்ற லட்சியங்கள் சத்திய ஜீவனுக்குக் கிடையாது. (**ஜீவன் ஜீவனாக இருப்பதே அங்கு நோக்கம்.**) சாதாரண மனித வாழ்வில் அனைவருக்கும் சம்பாதிக்க வேண்டும் என்ற அவசியம் உண்டு, பரம்பரையாகச் செல்வர் குடும்பத்தில் பிறந்தவனுக்கு அந்த அவசியமில்லை. படிக்கவேண்டிய அவசியம் அனைவருக்கும் உண்டு, மேதையாய் பிறந்தவனுக்கு அது இல்லை. பெர்னாட்ஷாவும், தாகூரும் படிக்க மறுத்துவிட்டார்கள். மரியாதையுடன் வாழவேண்டும்.

அறியாமையில் சக்தி இருப்பதால் வளர்ச்சி இருக்கும். ஆனால் அறிவு இல்லாததால் வளர்ச்சிக்குத் தெளிவான நோக்கம் இருக்காது. நோக்கம் என்று ஒன்று இல்லாமல் வளர்ச்சி இருப்பதால் கண்மூடித்தனமாக வளர்ந்து சிக்கல் வளரும். பண்பில்லாத வீட்டில் பணம் வந்தால் எல்லாத் துறைகளிலும் பணம் செலவாகும். செலவாகும் பணம் வீணாகும், அது தொந்தரவைக் கொண்டுவந்து கொடுக்கும். ஆன்மீக மனிதன் என்பவன் ஆத்மாவைக் கண்டவன். இந்த அடிப்படையை சத்தியஜீவியம் ஏற்று கண்மூடித்தனமாக

வளர்ந்து ஏற்படும் சிக்கலை மாற்றித் தெளிவான, ஒளிமயமான வளர்ச்சியாகச் செய்யும். அது ஜீவனுக்குள்ள உண்மையான சக்தி. முதல் தலைமுறையில் படிப்பவர்கள் எந்தக் கோர்சில் சேர்வது என்று தெரியாமல் ஏதாவது ஒன்றில் சேர்ந்து பாதியில் விழித்துக் கொள்வார்கள். புதுப் பணக்காரன் பணத்தைப் பலரிடம் கொடுத்துவிட்டு ஏமாந்து போவான்; அவன் பணம் நல்ல வழியில் செலவாகாது. படிப்பும், பண்பும், பணமும் உள்ள இடத்தில் வீண் செலவு இருக்காது.

சத்தியஜீவியத் திருவுருமாற்றம் மனத்தின் தரத்தை உயர்த்தி அதற்கு ஒரு புதுத் திறமையைக் கொடுக்கும். உதாரணமாக மனம் அறியாதது அறிவை நாடுகிறது, தெரியாததிலிருந்து தெரிந்ததைக் கண்டுபிடிக்கிறது. சத்தியஜீவியத் திருவுருமாற்றம் இதை மாற்றிவிடும். ஞானம் முழுவதும் அதனுள் பொதிந்து இருக்கிறது என்பது அதன் தத்துவம். ஆனால் ஒளிந்திருப்பதை வெளியே கொண்டு வருவது என்ற கொள்கையைப் பின்பற்றும். ஒரு புதிய நல்ல சரக்கை செய்பவன் முதல் இல்லை என்பதால் முதல் உள்ளவனை கூட்டாளியாக ஏற்றுக் கொள்வான். அவனுக்கு அனுபவம் உள்ள நண்பர் இருந்தால் இது அவனுக்குத் தேவையில்லை. அவனுடைய சரக்கு அற்புதமானது என்பதால் தேவைப்பட்ட முதல், சரக்கினுள் இருக்கிறது என்பதை எடுத்துக் காண்பிப்பான். அவன் முடிந்தவரை சரக்கைச் செய்து பல ஊர்களுக்கும் போய் விநியோகஸ்தர்களைச் சந்தித்து சரக்கைக் காண்பித்தால் அவர்கள் முன்பணம் டெபாஸிட் கொடுத்து சரக்கைப் பெற முன்வருவார்கள். இப்படி வரும் முன்பணம் டெபாஸிட் கூட்டாளியிடமிருந்து வரும் முதலுக்குச் சமமாக இருக்கும். கூட்டாளிக்கு லாபத்தில் பங்கு தரவேண்டும். டிஸ்டிபூட்டர்களுக்கு லாபத்தில் பங்கு தரவேண்டியது இல்லை.

அறிவு தேடுவதை ஞானத்தில் ஐக்கியமாக்குவது சத்தியஜீவியத்தின் நிலை. சத்தியஜீவிய அசைவுகள் ஒவ்வொன்றுக்கும்

சத்தியஜீவிய ஞானம் உண்டு. நெடுநாட்களுக்கு முன் துப்பறியும் சாம்பு என்று ஒரு கதை வந்தது. அவன் மடையன், பயந்தாங்கொள்ளி. அவன் நண்பர் இன்ஸ்பெக்டர் கோபால். ஏதோ ஒரு குற்றத்தை கோபாலன் கண்டுபிடிக்கப் போனபோது சாம்புவை அழைத்துப் போகிறான். அங்கு ஒரு வைர மோதிரம் தொலைந்து போனதைத் தேடுகிறார்கள். ஏராளமான sweets பல தட்டுகளில் இருக்கின்றன. கோபாலன் சற்று நகர்ந்தவுடன் மடையன் சாம்புவிற்கு தன்னைமீறி சாப்பிட ஆசை எழுந்தது. யாரும் உடன் இல்லை என்பதால் ஒரு லட்டுவை கையில் எடுக்கிறான். அந்த நேரம் கோபாலன் வரவே ஜன்னல் வழியாக வீசிவிடுகிறான். கோபாலன் சந்தேகப்பட்டு சாம்புவை மிரட்டி விவரம் தெரிந்துகொண்டு வெளியே போட்ட லட்டுவைப் போய் எடுக்கும்போது அது உடைந்து மோதிரம் அதனுள் இருந்து வருகிறது. அறிவில்லாமல் சாம்பு செய்யும் காரியம் மிக அறிவுள்ளதாக மாறுகிறது. இது சாம்புவின் இராசி என்று கோபாலன் கண்டுகொண்டதாகவும், தன்னுடைய குற்றங்களைக் கண்டுபிடிக்க சாம்புவைத் தன்னுடன் அழைத்துப் போவதாக தொடர்கதை. **சாம்புவின் செயல்களில் எல்லாம் குற்றத்தைக் கண்டுபிடிக்கும் இரகசியம் இருப்பதாக கோபாலன் கண்டுகொண்டான்.** சத்தியஜீவிய அசைவுகள் எல்லாம் ஞானத்தை வெளிப்படுத்தும் தன்மையுடையவை.

சுயம் பிரகாசமான ஒளி, ஒளியிலிருந்து வெளிவருவது சத்தியஜீவியம் கையாளும் முறை.

வாழ்வு வளர்கிறது, அது சக்தியை நாடுகிறது, வெற்றியைத் தேடுகிறது, கிடைத்ததைத் தானே வைத்துக்கொள்கிறது (possessive), திருப்தியைத் தேடுகிறது, சிருஷ்டிக்கிறது, சந்தோஷத்தையும், அன்பையும் நாடி ஓடுகிறது. இவையெல்லாம் வாழ்வு சுயநலத்திற்காகச் செய்கிறது. இத்தனையும் சத்தியஜீவியத்தில் உண்டு. ஆனால் அது தனக்காகச் செய்யாது, ஆண்டவனுக்காகச் செய்யும்.

அங்கு வாழ்வு என்பது பரமாத்மா தன்னைப் பல ஆயிரம் வழிகளாக ஆழ்ந்த தீவிரத்துடன் வெளிப்படுத்தி அனுபவிப்பதாகும். இதை ஓர் உதாரணத்தால் விளக்கலாம். பொதுவாக லீவு நாளில் நாம் பொழுதுபோகாமல் உட்கார்ந்து இருக்கிறோம். ஏதோ ஒன்று, இரண்டைச் செய்து பொழுதைக் கழிக்கிறோம். இதை நம் வாழ்விற்கு ஒப்பிடலாம். ஒரு எக்ஸ்பிஷன், கிஷ்கிந்தா போன்ற இடங்களில் ஒரே சமயத்தில் சில அல்ல, பல அல்ல, ஏராளமான காரியங்கள் (பல நூறு காரியங்கள்) நடக்கின்றன. ஒவ்வொரு காரியமும் பெரிய சந்தோஷத்தைத் தொடர்ந்து வெளிப்படுத்துகின்றன. இதை சத்தியஜீவிய வாழ்விற்கு ஒப்பிடலாம். சிருஷ்டி என்பது அழகு, அன்பு, ஜோதி, பிரம்மம் ஆகியவை ரூபம் பெற்று வெளிப்படுவையாகும்.

(Reversal of consciousness) தலைகீழ் மாறுவது ஒரு புதிய முக்கியத்துவத்தைக் கொண்டுவருகிறது. இதனால் ஆன்மாவிற்கும், உடலுக்கும் உள்ள தொடர்பு மாறுகிறது. இன்று உடல் சுதந்திரமான கருவி; தன்னுடைய சட்டத்திற்கே உட்பட்டது. இந்தப் புதிய உறவில் ஆன்மாவின் அசைவுகளை வெளிப்படுத்தும் நெகிழ்ந்த கருவியாக உடல் அமையும். ஆன்மா விழிப்பு இல்லாதபோது உடல் தன் பசி, தாகம், தூக்கத்தின் தேவைப்படி பசித்தால் வாடுகிறது, தாகம் வந்தால் வறண்டு போகிறது, தூக்கம் வந்தால் கண்ணை மூடிப் படுத்துக்கொள்கிறது. இது கண்மூடியான உடல். இரண்டு, மூன்று நாளாகத் தூக்கம் இல்லாமல் கடினமாக உழைத்து, வேலை 5 மணிக்கு முடிந்தால் சாதாரணமாக உடல் களைத்து, சோர்ந்து, தூங்கிவிடும். ஆன்மா விழிப்பாக இருந்தால் 6½ மணிக்கு வழக்கமான தியான நேரமானால் உடல் தன் களைப்பு, சோர்வு ஆகியவற்றை விலக்கி ஆன்மீகத் தேவையான தியானத்திற்குச் சுறுசுறுப்பாகத் தயாராவது ஆன்ம விழிப்பு ஆகும்.

ஜீவியம் தலைகீழே மாறுவது பரிணாமம். இந்தத் தலைகீழ் மாற்றம் உடலில் எப்படி ஏற்படும்? உடல் என்பது ஆன்மா; ஆன்மா

ஜடத்தில் மறைந்து இருப்பது உடல் ஆகும். மறைந்துள்ள ஆன்மா வெளிவருவது தலைகீழ் ஜீவியம் ஆகும். வாழ்வு என்பது கோரமானது என நாம் அறிவோம். ஜீவியம் தலைகீழே மாறினால் கோரமாகக் காட்சி அளிக்கும் வாழ்வு அழகு, சுந்தரம், லாவண்யத்தை உற்பத்தி செய்யும். இது தலைகீழ் ஜீவியம் ஆகும். காட்டில் நம்மைத் தனியே விட்டால் பயமாக இருக்கும். கவியினுடைய கண்ணிற்குப் பயம் தெரிவதில்லை. காடு மோஹினி தேவதையின் உருவம் என அவன் காண்கிறான்.

நிறைவடைந்த பூரணம் ஜடத்தில் ஏற்படும் விதம்

உடல் என்பது ஜடம். இந்த ஜடத்திற்கு ஜீவனுண்டு. இந்த ஜீவனை ஆனந்தமயமானவன் என்று ஸ்ரீ அரவிந்தர் சொல்கிறார். நாம் ஜடம் இருள்மயமானது என்று காண்கிறோம். சத்தியஜீவியத் திருவுருமாற்றத்தில் தான் அனந்தமய ஜீவன் என ஜடம் அறியும். அத்துடன் தான் நினைத்ததை நிறைவேற்றும் திறமை உள்ளது. (உடலின் அசைவு உயிரின் கீதமாக இருக்கும்.) சத்திலிருந்து சித் சக்தி வெளிவருவதுபோல் உடலின் ஜீவனிலிருந்து சித் சக்தி வெளிப்பட்டு அதைச் சுற்றி உள்ள சக்திகளை சுமுகமாக்கும். பிரபலமாகிக்கொண்டிருந்த மேல்நாட்டுச் சாதகருக்கு எதிர்ப்பு வளர்ந்தது. எதிரி இவருடைய வாழ்க்கை விபரங்களை அறிவான். மாலை நேரங்களில் தனிமையை நாடி ஓர் ஓடை அருகே சாதகர் உலாவுவது வழக்கம். அது மக்கள் நடமாட்டம் இல்லாத பகுதி. எதிரி இரண்டு ரௌடிகளை அனுப்பி, இவரைக் கொலை செய்ய ஏற்பாடு செய்தான். சாதகர் உடல் திறம் மிக்கவர், ஆனால் குள்ளமானவர், உடல் சிறிய உருவம். வந்த இரண்டு ரௌடிகளிடமிருந்து அவரால் தப்பவே முடியாது. ஒரு நாள் மாலை அவர் உலாவப் போயிருக்கும்போது அவரைக் கொலை செய்ய இருவரும் அவர் நடந்துகொண்டிருந்த இடத்திற்கு வந்தனர். இவர் அன்னையுடன்

நெடுநாள் வாழ்ந்தவர். அவர்களுடைய எண்ணம் அவருக்குப் புரிந்தது. அவருக்குப் பயம் எழவில்லை, வெறுப்பும் எழவில்லை. அவர்களை நிமிர்ந்து கூர்ந்துப் பார்த்தார், அவருடையப் பார்வை எதிரிகளின் வெறுப்பை மாற்றி சுமுகமாக்கியது. இவரை முறைத்துப் பார்த்த இருவரும் பார்வையை இவரிடமிருந்து திருப்பி ஒருவரை ஒருவர் பார்த்தனர். தலைகுனிந்து தரையை நோக்கினர். ஒன்றும் பேசாமல் திரும்பி வந்தவழியே சென்றனர். இது சத்தியஜீவிய சக்தியின் திறம்படும் செயல்.

சத்தியஜீவியத் திருவுருமாற்றம் ஏற்பட்டபின், மனத்திலுள்ள ஆன்மா எழும். ஆன்மாவின் உறுதி வெளிப்படும். இது வழக்கமாக உடலுக்கும், உணர்விற்கும் கட்டுப்பட்டது. ஜீவியம் தலைகீழே மாறுவதால் மனத்தின் ஆன்மீக உறுதி உடலையும், உணர்வையும் கட்டுப்படுத்தும். இத்திறன் வளர்ந்தபடி இருக்கும். கட்டுப்படுத்தும் திறன் முதிர்ந்து தலைகீழே மாறும். மாறினால் வலியை ஆனந்தமாக மாற்றமுடியும். பகவான் மொட்டை மாடியில் உலாவுமபோது தேள் கொட்டியது. வலியாக ஆரம்பித்து ஆனந்தமாக மாறிய நிகழ்ச்சியை பக்தர்கள் அறிவார்கள். வலி ஆனந்தமாக மாறுவது ஜீவியத்தின் வெளிப்பாடு மாறுவதாகும். இத்தலைகீழ் மாற்றம் ஜீவியத்தையே தலைகீழாக மாற்றிவிடும். கோபக்காரர் குணம் மாறி சாந்தமாக மாறுவது குணம் தலைகீழே மாறுவது ஆகும். குணம் தலைகீழே மாறுவதைவிட குணத்தை உற்பத்தி பண்ணும் ஜீவியம் தலைகீழே மாறினால் இனி அந்த ஜீவியத்தால் கோபத்தை உற்பத்தி செய்யமுடியாது. அது சாந்தத்தின் உறைவிடமாகும். சத்திய ஜீவன் ஜீவியத்தை தலைகீழே மாற்றும் முழுத் திறனைப் பெறுகிறது.

தொடரும்....

★ ★ ★

The Life Divine - கருத்து

மாயை என்பது அனந்தனான பிரம்மத்தின் ஜீவியம்

சிந்தனைக்குச் சிறப்புண்டு, சிருஷ்டித் திறனில்லை. நாம் ஒரு பெரிய கட்டிடம் கட்ட நினைப்பதால் கட்டிடம் தானே எழுந்து. பெரிய கட்டிடத்தை கட்டத் தேவையான கல், மண், சிமெண்ட், ஆட்கள், முயற்சி, பணம் உள்ள பொழுது கட்டிடத்தைக் கவினுறக் கட்ட அச்சிந்தனை உதவும். மனித அறிவு செயலைச் சிறப்புறச் செய்யும். செயலைத் தானே செய்யவல்லதன்று. இறைவனின் எண்ணம் இயற்கையின் திறனைத் தன்னுட்கொண்டது. சிந்தனையின் சிறப்பு சிருஷ்டித்திறனையுடையது. மனிதனுக்கில்லாத மகிமை இறைவனின் இதயத்திற்குரியது.

இறைவன் உலகை மாயையால் சிருஷ்டித்தான் என்றால் பிரம்ம சத்தியம் மாயாவாதியின் மனக் கண்ணில் உலகம் மாயை எனத் தெரிந்தது. உலகம் மாயையில்லை. மாயை உலகை சிருஷ்டித்தது. அறிவில் இம்மாற்றம் திருவுருமாற்றம். செயலில் இம்மாற்றம் அதிர்ஷ்டம்.

நாம் காலத்துள்ளிருப்பதால் நாம் காலத்திற்குக் கட்டுப்பட்டுள்ளோம். ஒரு காரியத்தை முடிக்க அதற்குரிய காலம் தேவை. காலம் வரும்வரை நாம் காத்திருக்கிறோம். காலத்துள் உள்ள நாம் காலத்தைக் கடந்து செல்லலாம். கடந்த நிலை முனிவர் பெற்ற தவநிலை. உயர்ந்த நிலை உலகத்திற்குப் புறம்பான நிலை. உலகைப் புறக்கணிக்கும் மனப்பான்மை. உயர்ந்ததும் உலகுக்குரியது என்பதை அறிவது நம்மை உத்தமனாக்கும். உயர்ந்தது உலகத்துள் வர இயலும். வந்தது உடனுறையும். உடனுறையும் பாங்கு உலகை உயர்த்தும் பாங்கு. உலகம் காலத்துள் உள்ளது. ஆனால்

காலத்திற்குரியதன்று. உயர்ந்தது உலகைவிட்டுப் போனாலும் உலகத்திற்குரியது. உயர்ந்தது உலகின் உள்ளே வர, வந்து உலகுடன் உடனுறைய, உலகம் தன்னை உயர்த்திக் கொள்ள வேண்டும். உயர்த்தப்பட்ட நிலையில் உயர்ந்தது உலகில் செயல்படும். அது நிகழ்த்துவது அற்புதம். காலத்தைக் கணமென சுருக்கும் ஆச்சரியம்.

மனிதன் மனத்தால் வாழ்கிறான். மனம் காலத்தால் செயல்படுகிறது. மனமும் காலமும் அகந்தையால் இயங்குகின்றன. அகந்தையின் அடிப்படை அனந்தமான பொய். அதை நாடி நாம் போய் ரசிக்கும்வரை நாம் காலத்திற்கும், மனத்திற்கும், அகந்தைக்கும் உரியவர். நாம் பொய்யை விட்டகன்று மெய் பேசினால், மெய்யை மனம் நாடினால், காலம் தன்னைக் கடந்து கடந்த நிலையையடையும். மெய் பேசும் வாய், மெய்யை நாடும் மனம் ஆழ்ந்து சென்று ஜீவனில் லயித்தால், லயம் சத்திய வேட்கை கொண்டால், சத்தியத்தை அடைந்தபின் சத்தியம் ருசித்தால், மனம் காலத்தைக் கடந்த நிலையைக் கடந்து காலத்துள் வரும். வந்தது காலத்தை விலக்காது, உயர்த்தும். திருவுருமாற்றி உயர்த்தும். காலமும், கடந்ததும் உடன் உறையும். அது,

- ❖ அகம் புறமாகும் நிலை; புறம் நகர்ந்து அகத்துள் பொதியும் நிலை.
- ❖ யுகம் க்ஷணமாகும் நிலை.
- ❖ அவதி மாறி அற்புதமாகும் ஆச்சரியமான ஆனந்தம்.
- ❖ மனித மாற்றம் திருவுருமாற்றமாகும்.
- ❖ செயல் செயலினின்று மாறி சரணாகதியாகும்.
- ❖ செயலைச் சரணம் செய்யும் மனிதனின் செயல் சரணாகதியின்றி வேறில்லை என மாறும்.
- ❖ மாயை மாயையில்லை, மகேசனின் மகிமை எனப் புரியும்.

பிரார்த்தனை பலிக்க வேண்டும்

(சென்ற இதுழின் தொடர்ச்சி....)

தம்பி - பணம் பெருகும், மனம் பணத்தை உற்பத்தி செய்யும் என்று நாம் கூறும்பொழுது மனம் சார்லேட் மனம் போலிருக்க வேண்டும் என்கிறோம்.

அண்ணன் - அப்படிப்பட்ட மனமிருந்தாலும் உலகில் அதற்கு என்ன வரும்? சார்லேட் போல் £2000 எஸ்டேட் வரும். வருவது காலின்ஸாக வரும்.

தம்பி - சார்லேட் மனம் அன்பருக்கிருந்தால் அவருக்கு அதிர்ஷ்டம் வாராது. அருள் வரும். அவர் மனம் அளவுகடந்து பணத்தை உற்பத்தி செய்யும். பணம் உற்பத்தி செய்யும் மனத்தின் ரகஸ்யம் அதுவாகும். அதன் பெயர் நல்லெண்ணம்.

அண்ணன் - நாம் சொல்லும் எந்தச் சட்டமும் பிறர் வாழப் பொறுக்காதவனுக்கில்லை.

தம்பி - Mrs. பென்னட்டிற்கு எலிசபெத்தைப் பிடிக்காது. லிட்யாவைத்தான் பிடிக்கும். பிங்லி வந்தவுடன் லிட்யாவுடன் டான்ஸ் ஆடவேண்டும் என விரும்பினாள். பெற்றோருக்குப் பிள்ளைகளிடம் பாரபட்சம் கூடாது. பாரபட்சமிருந்தால் எதிர்மாறான பலன் வரும்.

அண்ணன் - கதை அதைத்தானே சொல்லுகிறது. பிடிக்காத மகள் எலிசபெத், அவளுக்குத்தானே பிங்லியைவிட உயர்ந்த டார்சி கிடைக்கிறான். இது என்ன சட்டம்? ஏன் இப்படிப் பலன் மாறி வருகிறது?

- தம்பி - மனம் வேண்டாதவர்களை, வேண்டியவர்களைவிட அதிகமாக நினைக்கிறது. அதனால் energy சக்தி முழுவதும் அங்கே போய் பலன் வேண்டாத இடத்தில் வருகிறது.
- அண்ணன் - விக்காம், விடியா, Mrs.பென்னட் 3 பேருக்கும் ஓடியது வெட்கமில்லை, கல்யாணமானது சந்தோஷம்.
- தம்பி - விடியாவுக்கு ஏன் சூதாடுபவன் கணவனாக அமைந்தான் என்று விளக்க முடியுமா?
- அண்ணன் - விடியா Mrs.பென்னட்டிற்குச் செல்லம். Mrs.பென்னட் படபடப்பானவர். சூதாட்டம் படபடப்புக்குரியது. படபடப்பான தாயார் தம் பரிசாகச் சூதாடியைப் பெண்ணுக்கு அளித்தார்.
- தம்பி - பிறர் மனத்தை அறிய வேண்டியது அவசியம் என்பது கதையில் முக்கியமான இடத்தில் வருகிறது.
- அண்ணன் - எந்த இடம்?
- தம்பி - டார்சி இரண்டாம் முறை proposal செய்ய இரண்டு நாட்களுக்கு முன்னால், எலிசபெத்திற்குக் கோபம் வந்து, “இனி டார்சி, பிங்லியை நான் பார்க்க பிரியப்படவில்லை” என்று நினைக்கிறாள். டார்சி மனத்தை அறிய இவள் முயன்றிருந்தால் நல்லது. Proposal முடிந்தபின் எலிசபெத், “ஏன் அன்று என்னிடம் பேசவில்லை” எனக் கேட்கிறாள்.
- அண்ணன் - அது முக்கியமான இடமாயிற்றே. “நெஞ்சு நிறைந்த நேரம் பேச்சு வரவில்லை” என்கிறான். டார்சி அன்பால் நிறைந்த நேரம், அவன் மனத்தை அறியாமல் எலிசபெத் வெறுப்படைகிறாள்.

- தம்பி - அழகை நாடும் மனம் கவர்ச்சியை உணரும். பணத்தை நாடும் மனம் பவ்யப்படும். டார்சி அழகையோ, பணத்தையோ நாடவில்லை. எலிசபெத்தை விரும்புகிறான். இது உயர்ந்த அன்பு, அதனால் அது நெஞ்சத்தை நிரப்பியது. இது உயர்ந்த அன்பானாலும் romance காதலாகாது. இதை emotional fullness உணர்வின் நிறைவு எனலாம். காதல் கண் இமைக்கும்முன் செயல்படும். Love at first sight. கண்டதும் காதல் என்கிறோம். அதற்கு நிறைவும், வேகமும், தீவிரமும் உண்டு. டார்சிக்குள்ள நிதானம் காதலுக்கில்லை.
- அண்ணன் - அன்னையை அறிய சூட்சும ஞானம் வேண்டும். இந்தியருக்குச் சூட்சும ஞானமுண்டு என்று அன்னை கூறுகிறார். வாழ்வில் சூட்சுமமான நேரங்கள் வரும்பொழுது கவனித்தால் புரியும். ஜார்ஜியானா டார்சியின் தங்கை. அவள் விக்காமுடன் ஓடிப்போக முயன்றவள். எலிசபெத்திற்கு விக்காம் என்றால் உயிர். இருவரும் சந்திக்கிறார்கள். ஒருவரை ஒருவர் அளவுகடந்து விரும்புகிறார்கள். இருவருக்கும் ஒருவரையொருவர் அதிகமாகப் பிடிக்கிறது. இருவரும் விக்காம் மீது பிரியமுள்ளவர்கள் என்பதால், அவ்விஷயத்திலுள்ள ஒற்றுமை, இருவரையும் நெருங்க வைக்கிறது என்பதே இதனுள் உள்ள சூட்சுமம்.
- தம்பி - எலிசபெத் பெம்பர்லியில் இருக்கும்பொழுது அனைவருடனும் உட்கார்ந்திருக்கிறாள். டார்சி அங்கே வரவேண்டும். டார்சி வந்துவிடுவானோ என்ற பயம் மேலிடுகிறது. டார்சி வந்தால் தேவலை என்ற உணர்வும்

எழுகிறது. எது வேண்டும் என்று மனம் நிலையாகப் பேச முடியவில்லை. இதற்கு என்ன அர்த்தம்?

அண்ணன் - எலிசபெத் தகப்பனாருக்கு £2000 வருஷ வருமானம். அது அன்று இங்கிலாந்தில் பெரியது. தகப்பனாருக்குப் பின் எலிசபெத்திற்கு £50தான் வருமானம். அவள் அஸ்திவாரம் 50, அனுபவிப்பது 2000 பவுன், பெம்பர்லி £10,000. வீடு அரண்மனை போலிருக்கிறது. இந்த வீட்டிற்கு எஜமானியாகப் போகிறாள் எலிசபெத். டார்சி முடிவு செய்துவிட்டான். அவள் ஏற்றுக்கொண்டாள். ஆனால் அவ்வரண்மனையை ஆண்டு அனுபவிக்கும் திறன், வலிமை, நிதானம் - strength of nerves & substance - அவளுக்கில்லை. நிதானமில்லாததால் எண்ணம் நிலையற்றுள்ளது. அவளுடைய சஞ்சலம் அதைக் காட்டுகிறது.

தம்பி - பொதுவாக ஏழை நல்லவனாக இருப்பான். பணக்காரன் அநியாயமாக இருப்பான். விக்காம் ஏழை. ஆனால் நல்லவனில்லை. இருந்தும் டார்சி பணம் விக்காமுக்குப் போகிறது. என்ன சட்டம்? என்ன நியாயம்?

அண்ணன் - பிரெஞ்சுப் புரட்சி நடந்த நேரம் இது. பிரான்சில் பணக்காரர்கள் தலைகள் சீவப்பட்டன. அரசன் கொலை செய்யப்பட்டான். வியாபாரிகள் பதவிக்கு வந்தனர். ஜனநாயகம் ஏற்பட்டது. இங்கிலாந்தில் இந்தப் புரட்சியைத் தவிர்க்க பெரும் பணமுள்ளவர் அடுத்த நிலையிலுள்ள வியாபாரிகளுடன் கலந்துகொள்ள முயலும் காலம் இது. அதன் விளைவாக நமக்கு அநியாயமாகத் தோன்றும் 'நியாயமான' காரியங்கள் நடக்கின்றன. விக்காம் பெறும் பணம் அது போன்றது.

தம்பி - சட்டமும் புரியவில்லை, நியாயமும் புரியவில்லை. விக்காம் பணம் பெறுவது தவறு என்று பரிகிறது.

அண்ணன் - புரட்சி நடந்தால் டார்சி போன்றவர்கள் தலைகள் சீவப்படும். பெம்பர்லியினுள் அங்கு வேலை செய்பவர் வந்து குடியேறுவார்கள். அதைத் தவிர்க்க நாட்டில் பெரும் பணக்காரர்கள், வியாபாரிகளுடன் நெருங்கி வருகிறார்கள். திருமணம் நெருங்கி வரப் பயன்படுகிறது.

தம்பி - இருதரத்தாரும் திருமணத்தால் உறவு கொண்டால், புரட்சியைத் தவிர்க்கலாம் என எதிர்பார்க்கின்றனர்.

அண்ணன் - அது போன்ற நேரம் கீழேயுள்ளவர்களில் கெட்டிக்காரர்கள் சந்தர்ப்பத்தைப் பயன்படுத்தி பெரும்பலன் பெறுவார்களில்லையா? விக்காம் அது போன்ற அழகன், இதமாகப் பேசுவன், கெட்டிக்காரன்.

தம்பி - விக்காம் தறுதலை. அவனுக்குப் பணம் தருவது அநியாயமில்லையா?

அண்ணன் - விக்காம், ஜார்ஜியானாவை மணப்பதால் டார்சியின் தலை தப்பும் என்றால் விக்காம் பெறும் இலாபம் டார்சிக்குச் சம்மதமாகுமல்லவா?

தம்பி - அப்படிப் போகும் பணம் நல்லவர்கட்கும் போகக் கூடாதா?

அண்ணன் - நிலையில்லாத நேரம் தவறான கெட்டிக்காரனே அடித்துக் கொண்டு போவான். அப்படி அநியாயமாக விக்காம் அடித்துக் கொண்டு போவது டார்சிக்கு முடிவில் நல்லது.

தம்பி - இந்த நியாயம் எனக்குப் பிடிக்கவில்லை. மனம் ஏற்காது.

அண்ணன் - தத்துவரீதியாக இருபெரு நியாயங்கள் உள்ளன. பொறுமையாகக் கேட்டுக் கொண்டால் சொல்கிறேன்.

1. பணக்காரன் சம்பாதிக்கும் பணம் அனைவருடைய பணம்.
2. நம் நியாயத்திற்கு 'நல்லது' என்பதும், 'கெட்டது' என்பதும் சமூகத்திற்குத் தலைகீழாகவுமிருக்கும்.

தம்பி - இது என்ன நியாயம்? பொது உடமையா? ஆன்மீகமா?

அண்ணன் - ஆன்மீகச் சட்டங்கள் இவை. ஸ்ரீ அரவிந்தம் இவற்றை அடிப்படையாகக் கொண்டுள்ளது. தனிமனிதன் என்பதேயில்லை. அத்தனையும் சமூகமே என்பது அடிப்படைக் கொள்கை.

விஸ்வாமித்திரர் பெற்ற சித்தியும், நியூடன் கண்டுபிடித்ததும், Bill Gates சம்பாதித்த பணமும், ஷேக்ஸ்பியர் எழுதிய இலக்கியங்களும் அவரவருடையன என நாம் அறிவோம். ஆன்மீகம் கூறுவது வேறு.

பார்லிமெண்ட் மெம்பரை நாம் நமக்குப் பிரதிநிதியாக அனுப்பியுள்ளதைப்போல் உலகம் தான் ஆன்மீகப் பலன் பெற விஸ்வாமித்திரரை நியமித்து தவம் செய்யச் சொல்கிறது. எனவே அவருடைய தவப்பயன் அனைவருடைய தவப் பயன். அவர் பிரதிநிதியேயன்றி, ஏகபோக உரிமையுள்ளவரில்லை என்பது தத்துவம். உலகம், தான் விஞ்ஞான அறிவு பெற வேண்டி நியூடனில் அதைச் சாதித்தால், அது உலகத்தின் சாதனை, நியூடனுடைய தனிச் சாதனையில்லை. உலகம் பெரும்பணம் உற்பத்தி செய்ய

முனைந்தபொழுது அதை Bill Gates மூலம் சம்பாதித்தால், அப்பணம் சமூகத்திற்குரியது, Bill Gatesஇனுடைய தனி உரிமையில்லை. ஷேக்ஸ்பியர் எழுதிய நாடகங்கள் இங்கிலாந்தின் இலக்கிய வாழ்வின் இயற்கைச் செறிவு என ஆன்மீகம் கருதுகிறது.

ஒரு பெரிய எஸ்டேட் - Pemberley - பெரும்பணம் சம்பாதித்தால் அது எஸ்டேட் முதலாளிக்கு மட்டும் உரியதன்று. அங்கு வேலை செய்பவர்கட்கும் உரியது. அப்பணம் அந்த எஸ்டேட் உள்ள சமூகத்திற்குப் பொதுவாக உரியது என்பது ஸ்ரீ அரவிந்தம். உரியவர்க்கு அவர் உரிமையை, உடமையைத் தாராவிட்டால் புரட்சி ஏற்படும். புரட்சியைத் தவிர்க்க எடுக்கும் முயற்சியில் எதிர்கட்சியிலுள்ளவர் பெறுவது பார்வைக்கு அநியாயமாகப்படும். அவ்வநியாயத்தினுள் சமூகத்தின் பெரிய நியாயம் உண்டு.

ஒருவர் நிலத்தைச் சர்க்கார் எடுத்துக் கொள்வது அவர் கண்ணோட்டத்தில் அநியாயமாக இருக்கலாம். அந்நிலம் ரோடு போடத் தேவை எனில், அது சமூக நியாயமாகும். நியாயம் பல வகையின. அவை வேறுபடும். பார்வைக்கு அநியாயமாகவும் தோன்றும். அதுபோல் தனி மனிதனுடைய நியாயம், குடும்பத்துடைய நியாயம், சமூக நியாயம், மனச்சாட்சிக்குரிய நியாயம், யுகதர்மம், ஆன்மீகத்திற்குரிய நியாயம் என்பன நம் கண்ணோட்டத்திலிருந்து பேரளவில் பல சமயங்களில் மாறுபட்டும், அநியாயமாகவும் தோன்றும்.

தம்பி

- எலிசபெத் பெம்பர்லியைப் பார்த்தபொழுது “நான் இங்கு எஜமானியாகியிருக்கலாம்” என்று நினைக்கிறாள். அவள் மனம் மாற ஆரம்பிக்கிறது. அதே நேரம் டார்சி நல்லவன், கர்வம் என்ற சாயலே இல்லாதவன், தங்கையிடம் அன்பானவன் எனவும், விக்காம் தறுதலையாகிவிட்டான் எனவும் கேள்விப்படுகிறாள். மனம் மாறியவுடன் டார்சியைத் தற்செயலாய்ச் சந்திக்க நேருகிறது. இந்த நிகழ்ச்சியை மேலும் விவரமாக எடுத்துச் சொல்ல முடியுமா?

தொடரும்.....

ஸ்ரீ அரவிந்த சுடர்

இறைவனே கதி என்பவர்கள் சில நிமிஷம் அழைத்தாலும் பெரும் பலனுண்டு. அந்நிலையை அடைய தன்னுள் உள்ள இறைவனை அடையவேண்டும். மேலெழுந்த நிலையில் அதுபோன்ற அழைப்பு எழாது. இறைவனே கதி எனவும் தோன்றாது.

கலந்த உணர்வானவர் குரலுக்கு பதில் தவறாது.

"சாவித்ரி"

p.35 And, curtained by the darkness, does his work.

இருள் எனும் திரை மறைவில் இறைவன் இயங்குகிறான்

- ☐ ஒன்றான இரட்டையின் ஜோடி.
- ☐ உணர்வின் கொந்தளிப்பில் உறைய விரும்பும் உயர்வு.
- ☐ இருண்ட நம் இதயத்துள் இசைவாக நுழைகிறான்.
- ☐ தீர்க்கதரிசியாய், சூட்சுமவிருந்தாய், தலைவனாகி.
- ☐ இருளின் விருப்பம் இசையும்வரை காத்திருக்கும் பொறுமை.
- ☐ சட்டத்தின் பிரஜைகள் தர்மத்தின் ஆட்சிக்குட்படுவர்.
- ☐ உடலின் அணுக்கள் தழுவின் உருவம் பெறும்.
- ☐ அவசரப்பட்டால் ஆத்மா அனந்தனையடையும்.
- ☐ விழித்தெழும் உலகம் வீணர் பின் போகும்.
- ☐ பிரகிருதியின் பிண்டம் தன்னை பிழித்தெறியும்.
- ☐ பூமாதேவியின் நடனம் புகலிடம் தேடும்.
- ☐ பிரம்மாண்டமான சிருஷ்டியின் பாதை இருண்டு மறையும்.
- ☐ விரக்தியடைந்த பிரபஞ்சம் வாடி உதிரும்.
- ☐ இறைவனின் எழுச்சியும் தடம் புரளும்.
- ☐ உயர்ந்த ஜீவியம் உலகின் பின் போகும்.
- ☐ மனித ரூபம் மந்தமாகி மந்தஹாசம் நாடும்.
- ☐ பிரம்மஸ்பர்சம் பித்ருக்களின்று எழும்.
- ☐ ஊழிக்கால உழைப்பிற்கு உத்தம சக்தியை ஊன்றியழைக்கும்.

- பொங்கிவரும் அமிர்த வர்ஷம் பொங்கலாக மலரும்.
- இதயத்தின் பின் எழும் இறைவனின் இசைவு.
- தானறியும் தகுதியை தாண்டிப் பிடிக்க முயலும்.
- சொந்த சிகரத்தை சொகுசாய்க் கடந்தது.
- எழுச்சியின் ஏற்றம் ஏற்றமிகு மாற்றம்.
- ஆன்மாவின் ஆகாயம் அனந்தனின் அரண்மனை.

பட்டினத்தாரின் ஆத்மா பக்குவமடைந்தபின் பணத்தாசை மறைந்து பத்ரகிரியை நாடிச்சென்று, பாவியின் பிடியிலிருந்த அவருடைய ஆத்மாவை விடுதலை செய்து, பாவத்தின் சின்னத்தை, கோரத்தின் கொடுமைக்கு உட்படுத்தி, கொலை செய்ததை வரலாறு அறியும். கொலை என்ற கொடுமை பிச்சைக்காரியை இராஜகுமாரியாக்குமுன் பின்தொடரும் நன்றியுள்ள நாயாக்கியது. நன்றிகொன்றவள் நாயாகப் பிறந்தாலும் பெறும் பரிசு மீண்டும் கொலை. கொலையைப் பின் தொடர்ந்த கொலை, கொள்ளை இன்பம் கொடுத்து அரண்மனையில் பிறக்கச் செய்தது. அரண்மனை வாசம் ஆத்மா விழித்துத் தந்த அரசகுமாரி தன் ஆத்மாவின் அதிபதியை நாடி வந்தாள். இது துரோகம் நன்றியாகும் பாதை. தீயசக்தி திருவுருமாறும் திரு நடனம். பிச்சைக்காரி அரசகுமாரியாகும் அனந்தனின் அற்புதம். எதிரிக்கும் இசைவுதரும் கருணை, துரோகத்தையும் துலக்கித் துன்பத்தினின்று விடுதலை செய்து தூயவனிடம் சேர்த்தது. உடலின் இருளின் அடியில் உறையும் ஆத்மா பரமாத்மாவின் ஒளியை நாடி, ஒளியால் திருவுருமாறுமுன், மனித முயற்சியின் மாபெரும் சாதனை மண்ணைக் கவ்வும் என்பது சத்யாரோகணத்தின் சத்தியப் பிழம்பு.

"அன்னை இலக்கியம்"

யார் சாதகர்?

(சென்ற இதுழின் தொடர்ச்சி...)

இல. சுந்தரி

அழகான நாற்காலியொன்றில் பூ வேலைப்பாடுடைய தூய சேலையைத் தலைக்கு முக்காடிட்டுத் தழைய அணிந்திருந்த ஸ்ரீ அன்னை அகிலத்தின் அனைத்திற்கும் நானே பொறுப்பு என்பதாகக் கம்பீரமாக வீற்றிருந்தார். அவருக்குப் பின்புறம் ஒரே செடி கொடிகள். பூக்கள் அவரைத் தரிசிப்பதற்காகவே பிறந்தோம் என்பதுபோல் மலர்ந்து சிரிக்கின்றன. அருகில் சாதகர் ஒருவர் மலர்ப் பிரசாதங்களை வைத்துக் கொண்டு நிற்கிறார். ஸ்ரீ அன்னை நளினமான தம் நீண்ட பொற்கரத்தால் தன்னிடம் தலைவணங்கும் பக்தனை ஆசீர்வதிக்கிறார். உடன் மலர்ப்பிரசாதம் வழங்குகிறார். வழங்கும்போது முகம் கொள்ளாத மகிழ்ச்சியுடன் சிரிக்கிறார். எத்தனை அழகு? ஒரு முறை இதனைக் கண்டவர் வேறெதையும் காண ஆசைப்படமாட்டார். உலகத்தின் தூய்மை, மென்மை, தாய்மை யாவும் ஒருங்கே அங்கு ஆட்சி புரிந்ததை உள்ளே உணர்ந்தான். அவரைக் கண்டவுடன் யுகயுகமாய் அறிமுகமான அன்புத் தாயைக் காண்பதாக உணர்ந்தான். அவரும் இவனை அந்நியமில்லாது பார்த்து அருள் வழங்கினார். நலமாக இருக்கிறாயா? என்பது போன்ற பார்வை பார்த்தார். நானிருக்கிறேன் என்பதுபோல் சிரித்தார். வாழ்நாளிலேயே முதன் முறையாக உண்மை அன்பைக் கண்டான். இதுதான் தான் நாடி வந்த அன்பு என்றது உள்ளுணர்வு. இவ்வாறு இவனை இங்குக் கொண்டு செலுத்துவதற்காக இறைவன் அனுப்பியவர்கள்போல்

இவனை இங்கு அழைத்து வந்தவர்கள் சென்றுவிட்டனர். செல்லும் போது இவனையும் அழைத்தனர். ஆனால் இவன் அவர்களுக்கு மிகுந்த நன்றி கூறி, இனி என் வாழிடம் இதுவே. என் குறிக்கோள் அன்னையே. அவர்க்கே நான் என்னை அர்ப்பணிக்க ஆசைப்படுகிறேன். என்னை மன்னித்துவிடுங்கள் என்று கூறிவிட்டான்.

அன்னையிடம் நிரந்தரமாய்த் தங்க போலித்தனமான அன்பும், பணிவும் போதாது. தூய அன்புடன் அவரை ஏற்பவர் பொறுப்பை அவர் ஏற்கிறார் என்ற செய்தியை யாரோ யாருக்கோ சொல்லும்போது அசரீரிபோல் கேட்டுணர்ந்தான். பயன் கருதாது கிடைத்த வேலையை நேர்மையுடன் திருத்தமாகச் செய்தான். இவனுடைய இந்தச் செயல் இவனை ஓர் அன்னை அன்பரிடம் அறிமுகப்படுத்தியது. இவர் கட்டட வேலை ஒப்பந்தக்காரர். இந்தச் சிறுவனை தாம் சிற்றுண்டி உண்ணுமிடத்தில் சந்தித்தார். அநாதையான இவனைத் தம் வீட்டில் தங்கிக் கொள்ளச் சொன்னார். இவன் வீட்டில் தங்கும் நேரம் இரவு மட்டும்தான். பகலில் சிறுசிறு வேலைகளுக்குப் போவான். தவறாது ஆசிரம வாயிலுக்குச் சென்று நீண்ட நேரம் தவம்போலக் காத்திருப்பான். மாலையில் தவறாது அன்னை காரில் செல்வதைக் கண்டான். பிறகுதான் இவர் டென்னிஸ் விளையாடச் செல்வதைக் கண்டறிந்தான். விளையாட்டு மைதானத்திற்கு எதிரேயுள்ள நாந்தெய்யில் (கட்டடத்தில்) டென்னிஸ் விளையாடச் செல்வார். இதை அறிந்தது முதல் முற்பகலில் வேலைகளை முடித்துவிட்டு சரியாக அன்னையின் கார் கட்டட வாயிலுக்கு வருமுன் இவன் வந்து நின்றுவிடுவான். ஏனெனில் கார் நின்றதும் கணப்பொழுதில் இறங்கி விரைந்து சென்றுவிடுவார். அப்போது அவர் பார்வை இவன்மீது படும். புன்சிரிப்புடன் கூடிய நட்புணர்வான பார்வை அது. உன்னை நான் கவனித்துக் கொண்டுதானிருக்கிறேன் என்பதுபோல உணர்வான். இந்த அந்தரங்கமான அன்பு மற்றவர்களால்

கண்டுகொள்ள முடியாது. திடீரென ஒரு நாள் கார் நின்றதும் ஓடிவந்து கதவைத் திறக்க வந்தான். டிரைவர் குறுக்கிட்டு அவனைத் தடுக்க முயன்றபோது அவனைத் தடுக்க வேண்டாம் என்பதுபோல் சைகை செய்தார். அதேபோல் திரும்பவந்து காரில் ஏறிக்கொள்ளும் முன்பும் ஓடிவந்து கதவைத் திறந்து அன்னை வண்டியில் அமர்ந்தவுடன் கதவை மென்மையாக மூடிவிட்டு நிற்பான். இதை அன்னைக்குச் செய்யும் பெருந்தொண்டாக அகமகிழ்ந்தான். அன்னையைத் தரிசன நேரத்தில் மட்டுமே வரிசையில் நின்று முறையாக தரிசிக்க முடியும். எல்லா நேரங்களிலும் எல்லோரும் எளிதாய் அவரை நெருங்கிவிட முடியாது. ஆனால் யாரென்றே அறியாத இந்தச் சிறுவன் திடீரென வந்து இந்த ஊமை நாடகம் நடத்தியது டிரைவருக்கு வியப்பூட்டியது. எந்தப் புறச்சூழலையும் சாராது, சரியான ஆன்மீக மனப்பான்மையுடன், அன்னையுடன் அகத்தொடர்பை உண்டாக்கிக் கொள்வதே முக்கியமான விஷயம் என்பதை ஸ்ரீ அரவிந்தர் அடிக்கடி கூறுவாராம். இந்நிலை இச்சிறுவனுக்கு இயல்பாய் அமைந்திருந்ததே இதன் சூட்சுமம். தன்னைக் கொடுப்பதே இறைவன் மீதுள்ள அன்பு. அதில் கோரிக்கை இருக்காது, அது பணிவும், சமர்ப்பணமும் நிறைந்ததாக இருக்கும். அது உரிமை கோராது. நிபந்தனை விதிக்காது. பேரம் பேசாது, பொறாமை, கர்வம், கோபம் ஆகிய மூர்க்கத்தனங்களில் இறங்காது. ஏனெனில் இவையெல்லாம் அந்த உண்மை அன்பில் இல்லை. இந்த அன்பிற்குப் பதிலாக பராசக்தி அன்னை தன்னையே கொடுக்கிறாள்.

இத்தகைய அன்புடன் அவன் அச்செயலைச் செய்தான். இதற்குப் பரிசாகவே அன்னையும் புன்னகைக்கிறார். இந்தப் புன்னகை ஒருவனை மேன்மேலும் புனிதப்படுத்துவது.

தொடரும்....

★ ★ ★

அறிவிப்பு

இவ்வட்டத்திற்குள் இக்குறி ✓ இருந்தால் உங்கள் சந்தா முடிவடைந்துவிட்டது. உடனடியாக புதுப்பிக்கவும்.

சொசைட்டியின் வெளியீடுகள்

கர்மயோகியின் நூல்கள்:

1. பிரார்த்தனையும் சமர்ப்பணமும்	ரூ. 20
2. மனம் - ஜீவனின் முக்கிய கரணம்	ரூ. 20
3. சமூகம் அதிர்ஷ்ட சாகரம்	ரூ. 20
4. சிறியதும் பெரியதும்	ரூ. 20
5. கணவன் மனைவி	ரூ. 20
6. இரத்தினச் சுருக்கம்	ரூ. 20
7. ஸ்ரீ அரவிந்தம் - தத்துவம்	ரூ. 50
8. ஸ்ரீ அன்னை பராசக்தியின் அவதாரம்	ரூ.100
9. அதிர்ஷ்டம்	ரூ.100
10. பேரொளியாகும் உள்ளொளி	ரூ.100
11. பிரார்த்தனை பலிக்க வேண்டும்	ரூ.100
12. பரமனை நாளும் ஜீவாத்மா	ரூ. 20
13. ஸ்வரூபம் சுபாவம்	ரூ. 20
14. யோக வாழ்க்கை விளக்கம் - I	ரூ. 80
15. ஸ்ரீ அரவிந்தரின் காவிய இதழ்கள்	ரூ. 60
16. நூறு பேர்கள் (2 பாகங்கள் சேர்ந்தது)	ரூ.150
17. வாழ்வின் அடிச்சுவடுகள்	ரூ. 60
18. அன்னையின் வாழ்வில்	ரூ. 80
19. அபரிமிதமான செல்வம்	ரூ. 50
20. சரணாகதியின் ஆன்மீகச் சிறப்பு	ரூ. 50

தபாலில் பெற புத்தக விலையுடன் பதிவுத் தபால் கட்டணம் ரூ.20/- சேர்த்து M.O. செய்யவும்.

Printed by Mrs. Anuradha Sriram, Integra, No.51, II Cross, Jawahar Nagar, Nellithope Post, Pondicherry-5 and Published by Mr. P.V. Balakrishnan, 12, First Cross, Venkata Nagar, Pondicherry-11 on behalf of The Mother's Service Society, Pondicherry-11.

Editor: Karmayogi

இரண்டாம் வகுப்பு

Write a story using each word above

My Grandmother is not well today
and she has a very bad cold
So I and my mother are going to meet her today
and I will stay there for a few days
and I will go back to my own house.

மேற்கண்டது இரண்டாம் வகுப்புக் குழந்தை எழுதியது. இக்குழந்தைகள் Junior Encyclopaediaவைத் திறந்து படிக்கின்றனர். சாவித்திரி இவ்வகுப்புக் குழந்தை. சளி பிடித்துக் கொண்டு, ஜூரம் வந்தது. தகப்பனார் *The Life Divine* புத்தகத்தைப் பிரித்து ஒரு பாராவைக் கொடுத்துப் படிக்கச் சொன்னார். குழந்தை படித்தவுடன் தூங்கிவிட்டது. தூங்கி எழுந்தால் ஜூரம், சளியில்லை. நேற்று பள்ளிக்குப் போகாத குழந்தை இன்று போயிற்று, தினமும் அதே பாராவை சாவித்திரி படிக்கிறாள்.

The Life Divine படித்தால் உடலில் உள்ள வியாதி போகும் என்பது இக்குழந்தையின் அனுபவம்.

- * *The Life Divine* என்பது எழுத்து வடிவில் உள்ள பரிணாம சக்தி.
- * புரிந்து படித்தால் ஞானமாக அச்சக்தி உடலில் நுழையும்.
- * புரிந்தோ, புரியாமலோ படித்தால் எழுத்தில் உள்ள மந்திர சக்தி நம்மைத் தீண்டும்.
- * சிறு குழந்தைகள் ஆத்மா மேலேயிருப்பதால் *The Life Divine*லிருந்து அதிகப் பலன் பெறும்.
- * குழந்தைக்கு ஏராளமான சொற்கள் தெரியும் என்பதால் எந்தப் புத்தகத்தையும் படித்துவிடும்.
- * இரண்டு வயதுக் குழந்தைக்கு இம்முறைப்படி *The Life Divine*இல் உள்ள முதல் அத்தியாயத்தின் முதல் வரியை கார்டில் பெரிய எழுத்தால் எழுதிக் கொடுத்ததை குழந்தை ஒவ்வொரு சொல்லாகப் படித்தபொழுது pre-occupation என்ற சொல்லைக் குழந்தையின் குரலில் கேட்டு அடுத்த அறையிலிருந்து வந்து ஆச்சரியமாகப் பார்த்தார்.

★ ★ ★

தபால்

ஆபீசுக்குத் தபால் வழக்கத்திற்கு அதிகமாக வந்துள்ளது. வழக்கமாகத் தபால் கட்டு, அதிகாரியின் பார்வைக்குப் போய் வர மணி இரண்டாகும். அதிகமான தபால் வந்ததால் சீக்கிரம் கட்டு கீழே வந்தால் வேலை செய்ய சௌகரியம் என்பது தபால் கிளார்க்கின் நினைப்பு. கேட்கும் நிலையில் அவரில்லை.

கட்டு மேலே போயிற்று. ஏதோ காரணத்திற்காக அதிகாரி தம் அறையிலிருந்து வெளியே வந்தவர் கட்டை வாங்கிப் பார்த்துவிட்டு கீழே அனுப்பிவிட்டார். அந்த நேரம் மணி ஒன்று. ஆபீசில் இது எதிர்பாராத அனுபவம். அனைவரும் சந்தோஷமாகப் பேசினர். “என்ன விஷயம்? எப்படி நடந்தது?” என்று பலரும் நினைப்பதை ஒருவர் பேசினார்.

தபால் கிளார்க்கை அனைவரும் கண் வைத்துப் பார்த்தனர். அவர் முகம் ஒளிபொருந்தி மலர்ந்திருந்தது. “யாரையும் கேட்பதற்குப் பதிலாக, அன்னையைக் கேட்டால் நடக்கும்” என அடிக்கடி என் காதில் விழுவதுண்டு. அதிலெல்லாம் எனக்கு அதிக நம்பிக்கையில்லை. சொல்லிப் பார்ப்போம் என மதரிடம் கூறினேன் என்றார்.

மனிதர்களைக் கேட்பதற்குப் பதிலாக

மதரைக் கேட்பது மேல்.

அது நடக்கும்.

★ ★ ★